

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

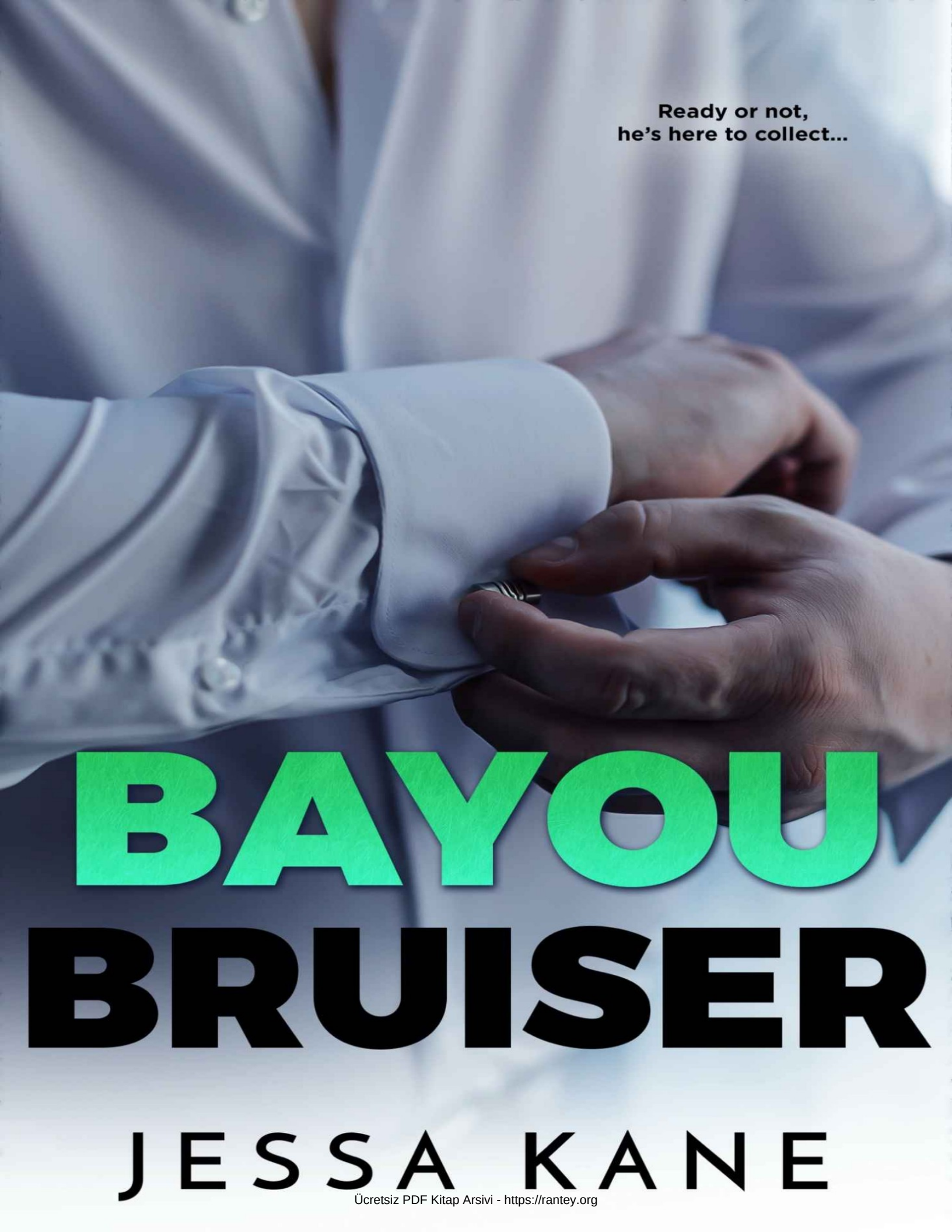
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ready or not,
he's here to collect...

BAYYOU **BRUISER**

JESSA KANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BAYOU BRUISER

JESSA KANE

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7 Sonsöz

-- -- --

BİRİNCİ BÖLÜM

Benny

Başka bir gün, başka bir dayak.

Bu aslında benim lakabım. Benny "Beat Down" O'Casey.

O kadar uzun zamandır beyin sarsıntıları geçiriyorum ve adamları acil servise gönderiyorum ki hayatın daha önce nasıl olduğunu unuttum. Patronuma olan borçlarını ödemiyorlar ve ben de kapılarını çalıyorum, birkaç dişlerini yerde bırakıyorum ve en kısa zamanda ödeme sözü alıyorum-ya da başka türlü.

Verdikleri sözleri tutmamalarından nefret ediyorum. Hatırlamak istemediğim kadar sık oluyor.

Beni ziyaret etmeyi hak eden bu adamlar... çünkü kumar oynamayı bırakamıyorlar. Bu bir dürtü. Bir hastalık. Hayatlarını, ailelerini ne kadar kötü etkilerse etkilesin, bu onların kanında var. Omuzlarında bir şeytan var ve kulaklarına bir dahaki sefere, bir dahaki sefere her şeyi geri kazanacaklarını fısıldıyor. Ama kazanamazlar. Frank'in parasını kaybederler ve işte o zaman ben kapılarında beliririm, nakit yerine bir kilo et almak zorunda kalırım.

Bugünün kurbanı bataklıkta yaşıyor. Bataklık sıcaklığında ve bulanık suda o kadar derin ki, bir bot almam gerekiyor. Ortaklarımdan biri, Grim, timsah istilasına uğramış durgun sulardan ve alçak ağaçlardan geçerken boynundaki sivrisinekleri tokatlayarak bizi yönlendiriyor. Beni de ısırtıyorlar ama onları kovmaya zahmet etmiyorum çünkü ısırtıkları hissetmiyorum. Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Bu işte bu bir gereklilik. Soğuk, acımasız ve katı kalpli olmak. Çaresiz adamların yalvarışlarından etkilenmemek için zihnimin daha az insani bir kısmına çekilmek ve orada kalarak bir sonraki işe gönderilmeme izin vermek zorunda kaldım. Bir sonraki.

Daha fazla kan, daha fazla çığlık, daha fazla kemik kırılması.

Ağaçların arasına sokulmuş bir kulübede duruyoruz. Bacasından dumanlar tütüyor, boş içki şişeleri ön bahçeyi süslüyor - tabii buna ne denebilirse. Evin etrafı çoğunlukla çamur ve çöplerle çevrili. Verandanın üstündeki saçak aşağı sarkıyor, her an düşmeye hazır. Üst kattaki bir pencere kırık.

İç çekerek dikkatlice ayağa kalktım ve tekneden çıkmaya hazırlandım. Boyumun 1.80 olduğunu düşünürsek, bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Grim endişeyle beni izliyor ve ben de o dönene kadar ona ters ters bakıyorum. Sadece

Sonra bir ayağımı bataklığın kıyısına atıyorum, tekne sallanıyor ve altımda uğursuzca gıcırıyor. Bir şekilde dengemi korumayı ve yerçekimi bana karşı çalışmadan kıyıya ulaşmayı başarıyorum.

Annem beni doğurduğu gün, on dört kiloluk bir bebekken kaderimde bu iş varmış. On beşinci yaş günümden sonra bakmaya dayanamadığı günah kadar çirkin bir çocuk. İşte o zaman evden ayrıldım ve Frank için çalışmaya başladım, herkesin aksine benim gibi birine ihtiyacı olan bir adam için. Mesleği borç para vermek ve geri ödemeyenleri öldürmek olan bir adam için değerliydim. Etli kollarım ve fıçı göğsüm onun için bir değer.

Bugün olacakları gibi.

Bir iç geçirme daha çekip verandanın basamaklarını tırmanıyorum ve kendimi vazgeçiremeden kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum. *Bu sadece bir iş. Bunu düşünme.*

Soğuk, vücut zırhı gibi uzuvlarımın üzerine kilitleniyor. Kapının diğer tarafındaki ayak sesleri kurbanımın yaklaştığını işaret ediyor. Zihinsel olarak kendimi kontrol etmeye zorluyorum. Var olduğum ve az da olsa mutlu olduğum tek zaman, hayvanlarımla birlikte olduğum zamandır. Ama bu? Bu sadece halledilmesi gereken bir iş. Ve Frank'ten yirmi bin dolar borç alıp hepsini horoz dövüşleri ve at yarışlarında kumarda kaybettiği için bu adamı üzmemekten başka seçeneğim yok.

Kapı yavaşça açılır ve işte oradadır. Korku kokusu. Kurbanımın arkasındaki evin geri kalanı gibi keskin ve kötü kokuyor, bu yüzden Frank'in parası kesinlikle onda değil, her ne kadar bugün faiziyle birlikte geri ödenmesi gerekse de. Kurbanın ağzı hareket ediyor ama ben hiçbirini duymuyorum. Yalvarışını duymama gerek yok. Bütün yalvarışlar aynı.

Boş vaatler, özürler, *lütfen lütfen lütfen*.

Onu boğazından tutup odanın öbür ucuna fırlattım. Cılız, terli vücudu duvara çarpıyor ve bir un çuvalı gibi yere düşüyor, ağlıyor. Mırıldanıyordu. Benden merhamet diliyor.

Elde edilecek bir şey yok.

Bu işin ilk yılında, her seferinde kurbanıma şüpheyile yaklaşma eğilimindeydim. Erkekler hata yapar. Erkekler kurtarılabilir. Baton Rouge'da büyürken her Pazar kilisede bana öğretilen buydu. Ancak iki kurbanı bir sonraki hafta parayı bulacaklarına güvenerek izin verdikten sonra, bazı erkeklerin değişmeyeceğini çabucak öğrendim. Özellikle de kumar bağımlılığının pençesindeyken ve onlara yardım edecek kimse yoksa. Birçok fakir insanın yaşadığı bataklıkta

Bahis oynamanın cazibesi her yerde. cebinde bu kadar az para varken, ikiye katlamayı deneyebilir. Üç katına.

Bu hiç bitmeyen bir döngü ve asla bir kazanan yok. Uzun sürmez.

"Lütfen." Adamın sesi bir an için kalkanımı kırıyor. "Lütfen, sadece bir haftaya daha ihtiyacım var, Beat Down. Yemin ederim, bir... bir... büyükannemden biraz para alacağım. Kendisi vefat etti, Allah rahmet eylesin. Sadece mirası bekliyorum."

"Saçmalık," diyorum mutfak çekmecelerinden birini açarak. Kaba mutfak eşyaları koleksiyonundan bir bıçak seçiyorum. "Akli başında hiç kimse sana bir kuruş bile bırakmaz."

"Oh, hadi ama. *Lütfen.*" Ciddi ciddi ağlamaya başlıyor, korkunun keskin kokusu neredeyse gözlerimi yaşartacak. "Biraz teminata ne dersin? Ön tarafta bir teknem var. Frank'ten ben gelene kadar onu tutmasını isteyebilirsin."

"Bu güzel bir teklif. Ama o tekne bir sık etmez, sen de öyle." Bıçağı elimde evirip çeviriyorum, hissizliğin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bu sadece bir iş. Başka bir şey için uygun değilim. Tanrı beni bu kadar büyük, hantal ve korkunç yarattığında, benim için düşündüğü şey buydu. Ben kas gücüyüm. Birçok erkeğin son nefesini vermeden önce gördüğü son şeyim ve hep öyle olacağım. "Frank istisnalar yapmaya başlarsa, cemaatin saygısını kaybeder ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Yapabileceğin tek şeyin bedelini ödeme zamanı."

"Kızımı alın," diye bağılıyor kurbanım, ellerini yüzünü korumak için havaya kaldırarak.

Bıçağım havayı aşağı doğru keserken tam ortasında durdu.
ark.

"O bodrumda. Lütfen!" diye bağıırır adam. "Ben gelene kadar parayı geri verebilirsin. Bir hafta içinde alacağım. ederim. Söylediklerimde ciddi olmasaydım kendi kızımı feda eder miydim?"

Kızım.

Bodrumda.

Bu adamın bir ailesi olduğunu bilmiyordum. Bu bilgi sadece dikkatimi dağıtıyor ve onun acınası hayatına son verme görevime devam etmeliyim. Bir iş üzerinde çok fazla oyalandığımda, şiddet içimi kemirmeye başlıyor. *Bitir şu işi.*

"O bir pislik, tıpkı annesi gibi." Gözlerinde zehirli bir bakışla kurbanım önündeki yere tükürüyor. "Onu tutmak zorundayım"

Yoksa gözüne kestirdiği ilk adamla kaçırdı. O bir *lanet*. Evden bu şekilde çıkmasına izin veremem, yoksa hamile kalır. Bırakın üç kişiyi, iki kişinin karnını doyurmak bile yeterince zor."

"O kadar güzel, değil mi?" Grim şüpheyle soruyor. Yine de ilgisini çektiğini görmek kolay. "Belki de en azından bir bakmalısınız- gördün mü, Beat Down?"

"Hayır. Bunu bitirip gidelim."

Ama bıçağı tekrar kaldırmak için bir hamle yapmadım. Kurban "onu aşağıda tutmak zorundayım" derken ne demek istedi? Kilitli falan mı? Bu ihtimal midemi bulandırıyor. Tutamayacakları sözler veren ve boylarından büyük işlere kalkışan erkekleri incitmek başka bir şey. Frank'ten hiçbir şey çalmayan bir kadın cezanın hiçbirini hak etmiyor. Babasını öldürüp buradan gidersem... ve gerçekten bodrumda mahsur kalırsa, açlıktan ölebilir. Görünüşe göre bunun olmasına izin verecek kadar uyuşuk değilim.

"Burada kal," diye homurdanarak bıçağı Grim'in eline tutuşturuyorum.

Kulübenin arka tarafına doğru ilerleyip bodruma inen merdivenleri bulmadan önce iki kapıyı açarken, "Bakmaya değerse haber ver," diye sesleniyor ortağım arkamdan. Çerçevenin altına eğilip neredeyse karanlığın içine iniyorum, merdivenler ağırlığımı protesto etmek için iniyor. "Alo?" Gümbürdüyorum. "Aşağıda biri mi var?"

Bir kazıma sesi geliyor ve sonra geçici bir "Evet".

O fısıldayan ses, o tek kelime göğsüme saplanıyor. Hava etrafımı sarıyor, kaslarımı sıkıyor ve nabzımın ateşlendiğini, kulaklarımda patladığını duyabiliyorum. Bana ilaç mı verildi? Burada neler oluyor? Ayaklarım kendi kendine hareket ediyor, beni merdivenin geri kalanından aşağıya taşıyor, bu sesin sahibini bulmaya hevesliyim. Çocukluğumdan beri kiliseye gitmemiştim ama bu kelime -evet- "Amazing Grace" in açılış notaları gibiydi. Beklentiyle dolup taşıyorum. Ve açlıkla. Sertleşiyorum ve onu henüz görmedim bile.

"Neredesin?"

"Köşede." Bir zincir şakırtısı. Ses, boğazımı saran eller gibi. "Lütfen beni çıkarabilir misiniz, efendim? Anahtar kazanın yanındaki çivide asılı."

Sikime hücum eden kanın muazzam büyüklüğü sayesinde görüşüm iki katına çıkıyor. Kendimden utanıyorum. Az önce bir kadın buldum.

Bir bodrumda zincirli olduğunu duyuyorum ve tahrik oluyorum. Bu bana hiç olmaz. Kadınlara karşı erekte olmama izin vermem. Eğer etrafta, mağazada ya da sokakta bir kadın varsa, onları korkutmamak için bakışlarımı yerde tutarım. Karşı cinse bakmam. Asla. Koca, çirkin bir orospu çocuğu olarak asla sahip olamayacağım bir şeyi istemenin anlamı yok.

Ama bu kız... Bir şekilde biliyorum ki eğer şehirde yollarımız kesişseydi, bakardım. Dizlerimin üzerine çöker ve bakardım. Konuşması için ona yalvarırdım, böylece sesini duyabilirdim.

Nefesim ciğerlerimde tıkırdarken anahtarı tırnağından kaydırıp loş bodrum katına giriyorum, kalbim yaklaştıkça daha ısrarla çarpıyor. Umutsuzca yüzünü görmeye ihtiyaç duyarak cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum ve ışığın yavaşça onu aydınlatmasına izin veriyorum.

Yüzünü gördüğüm an telefonu düşürdüm.

Hayır.

Tanrım. Onun gerçek olmasına imkan yok.

O bir melekten başka bir şey değil. Narin, güneş ışığı renginde saçlar, altın gözler. Hayır, her yeri altın rengi. Parlak, yumuşak ve genç. Tanrım, çok genç. Yanılmıyorsam on sekiz ya da on dokuz yaşından bir gün bile büyük değil. Ne yapacağım ben şimdi?

Arada bir, taşaklarımdaki basınç çok yoğunlaşıyor ve evimin dışında dövünmek zorunda kalıyorum. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi hayal etmiyorum. Buna ihtiyacım da yok. Büyük yumruğumla birkaç vuruş yapıyorum ve harcadığım her yere fışkırıyor, midemdeki sefalet sonunda temizlemek zorunda olduğum pisliğe degecek şekilde azalıyor.

Bugünden itibaren ağzından başka bir şey görmeyeceğim.

O arı sokmuş dudakların düşüncesi beni o kadar sık rahatsız edecek ki evden çıkamayacak, uyuyamayacak ya da işimi yapamayacağım. Pantolonumun fermuarını açıp sertleşmiş sikimi o ağza sürtmek için utanç verici bir dürtü duyuyorum. Beyaz sütün dışarı çıkıp dilinden damlamasını izlemek için.

"Lütfen, efendim? Kelepçeleri açabilir misiniz?"

Tanrım, ne kadar zamandır burada duruyorum ve yüzüne küçük bir bakışla sersemlemiş durumdayım?

Kendimden dehşete düşerek anahtarı bulmaya çalışıyorum ve diz çöküp kelepçeyi arıyorum. Yol boyunca ellerim onun yumuşak bacaklarına değiyor ve nefes nefese kalıyorum. Ben kötü bir adamım. Pek çok insan için bir kabusum. Ama ben genç bir kadını pis bir bodrumda sırt üstü yatırıp izni olmadan ona tecavüz eden bir adam değilim. Hayır, bu beni çizgisinden iter.

kurtarılamazdan tam bir canavara kadar. Eğer kurbanım babasıyla bodrumda kilitli kaldıysa, çok kötü zamanlar geçirmiş demektir. *Korkunç*. Onun için bir tane daha olmayacağım.

Ellerim titriyor olsa da bir şekilde asma kilidi açmayı başarıyorum ve zincirler düşerken o da hıçkırarak ağlıyor.

Ve sonra.

Kendini kollarıma attı. Bacaklarını belime doladı, yüzünü boynuma gömdü. "Teşekkür ederim." Daha da yaklaşıyor ve hayatımda ilk kez kucağımda sıcak bir amın baskısını hissediyorum. O küçük sürtünme ağzımın açık kalmasına neden oluyor ama ses çıkmıyor. *Aman Tanrım*. Bu küçük melek nasıl oldu da kollarıma düştü? Rüya mı görüyorum? "Lütfen, lütfen. Beni buradan götür. Beni tekrar kilitlemesine izin verme."

Gerçeklik bir perde gibi iner.

Babası onu burada bir mahkum gibi tutuyor. Korkuyor.

"Asla," diye homurdanıyorum, kız bana yapışmışken ayağa kalkıyorum. "Artık güvendesin. Ve onu öldüreceğim."

"Hayır," diye fısıldıyor, yüzümün yanlarından tutuyor. Tek yapabildiğim orada durmak, sallanmak, ağzımdaki nefesinin hissiyle tamamen tutuklanmak. Aletimin şeklini hissetmiyor mu? Neden dehşete kapılmıyor? Bu küçük kızı ikiye bölebilirdim. "Hayır, onu öldürmeyeceksin. Sen öyle biri değilsin. Sen iyi bir adamsın."

Yutkunuyorum, karnımda korku birikiyor. "Beni başka biriyle mi karıştırdın, kızım?"

"Hayır." Parmak uçlarını kirli sakallarımın arasında gezdiriyor. Kalçaları belimi sıktı mı? Oh lanet olsun. O kadar sertleştim ki nefes alamıyorum. "Kim olduğunu biliyorum," diyor usulca kulağıma. "Sen benim kurtarıcısın."

"Evet," diye geveledim. "Ben senin istediğin her şeyim."

Yüzü boynuma sokuluyor. "Senin adın ne?"

"Benny." Keşke daha iyi bir ismim olsaydı. Bu kadar mükemmel, tatlı ve melek gibi bir kıza daha çok yakışacak bir isim. Francisco ya da Lancelot gibi bir şey. "Benny O'Casey."

"Merhaba Benny. Ben Fawn." Parmakları saçlarımda kayıyor ve kan dolaşımdaki elektrik alevleniyor, taşaklarım acıyla geriliyor. "Artık sana aitim."

Bu inanılmaz, inanılmaz sözlere inanmak için deli gibi acı çeksem bile, bir hata olması gerektiğini biliyorum. Beni ışıpta görmedi.

Henüz. Feneri ona tuttum ama kendime değil. Üst kata çıkar çıkmaz beni görünce çılgın olacak ve muhtemelen bayılacak. Onu sadece bir dakikalığına kucağıma almıştım ama görünüşüm karşısındaki dehşeti kalbimi göğsümden söküp atacaktı.

Bunu şimdi halletsem iyi olur.

Onu benim olarak düşünmeye başlamadan önce.

Artık çok geç.

Gittikçe artan bir kıyamet duygusuyla meleği merdivenlere doğru taşıyorum, sanki kendi cenazemde bir tabut taşıyıcısıymışım gibi hissediyorum. Yine de onu bir dakika bile tutma ayrıcalığına sahip olduğum için kendimi şanslı saymalıyım.

Minnettarlık. Işığa doğru yükselirken ona tutunuyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Fawn

Hayatım boyunca hiç bu kadar sıcak ya da güvenli olmamıştım.

O bir dev. Gerçek bir *dev* beni kurtarmaya geldi. Ve sesini duyduğum anda kim olduğunu anladım. Ormandan gelen adam.

Babam beni her zaman bodrumda zincirli tutmaz. Sadece yürüyüşlerimden eve zamanında dönmeyi unuttuğumda ya da arkadaşlarından biri bana tuhaf tuhaf bakmaya başladığında. İşte o zaman beni saçlarımdan tutup aşağı sürükler ve prangaları takar. Ne zaman geleceğini asla bilemiyorum ve çoğu zaman beni bir hafta kadar orada tutuyor. Zamanın geçmesini sağlayacak bir yol buldum, hem de çok eğlenceli bir yol. Ne yazık ki bodrumdaki ampul birkaç saat önce söndü, bu yüzden duvarda saklı bulduğum eski, yıpranmış defterleri okuyamadım. Erotik hikayelerden benim dışımda kimsenin haberi yok. Ve onları kim yazdıysa, sanırım.

Annem de olabilirdi ama kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

Bu adam, Benny, o skandal hikayeleri okurken hayal ettiğim başrol oyuncusu. Onu ormanda ilk kez gördüğümünden beri rüyalarımı işgal ediyor. Kaç kez avuçlarımdan onun omuzlarının dağ gibi eğimini izlediğini hayal ettim? Kaç kez beni yere yatırdığını ve tüm o görkemli ağırlığını üzerime yerleştirdiğini, ağzının benimkinin üzerinde kabaca hareket ettiğini hayal ettim?

Yüzlerce kez mi? Binlerce mi?

Neredeyse merdivenlerin tepesine ulaştık ve gerginlik omurgamı kemirmeye başladı. Ya babam Benny'nin beni götürmesini engellemeye çalışırsa?

Sonra rahatlıyorum.

Hiçbir şey benim devimi durduramaz.

Döşeme tahtalarının gıcirtısı bana şu anda koridorda olduğumuzu ve mutfağa doğru ilerlediğimizi söylüyor. "Birini buldun mu, Beat Down?" diye sesleniyor sesini tanımadığım bir adam.

Benny bir kolunu sırtımın alt kısmına doluyor. "Lütfen korkma," diyor bana, başparmağı omurgamda bir o yana bir bu yana geziniyor. "Saçının teline bile zarar vermem."

"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyorum, boynunu öpme dürtüsüne teslim oluyorum. Orada da altın bir zincir var ve dilimi onun altına kaydırmayı, ağır mücevher parçasını ağızıma almayı her şeyden çok istiyorum. Ama bu duvarda saklı bulduğum hikâyelerden biri değil. Bu gerçek hayat. Ve Benny'nin çok hevesli olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Öyle olsam bile.

Uzun zamandır kalçalarımın arasında onun kalçalarını hayal ediyordum. Artık orada olduklarına göre, korkunç derecede ıslanıyorum, külotumun pamuklu malzemesini ıslatıyorum. Tanrım, bekâretimi alması için sabırsızlanıyorum. Uzun zamandır bunu düşünüyordum, kendimi bu adama sunmak için yanıp tutuşuyordum.

Ormanda hayvanları kurtarıırken izlediğim bu nazik dev.

Onları sağlığına kavuşturan ve büyük, yaralı elleriyle serbest bırakan bu adam.

Onu gözetlediğimi bilseydi ürkebilirdi, bu yüzden bu küçük bilgiyi kendime saklasam iyi olur.

"Ne zaman yalnız kalacağız?" Boynuna doğru nefes alıyorum, yanan odun ve baharat kokusunu içime çekiyorum. "Seninle yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldıyorum, bacaklarımı ona daha sıkı sararak.

İnliyor, adımları hafifçe sendeliyor.

On dört yaşımdan beri okuduğum erotik hikâyelerde, kadın ve erkek şimdiye kadar çoktan yakınlaşmış olurdu. Vücudumun gizli yerleri zonkluyor, meme uçlarım hassaslaşıyor, Benny'nin şehvetini hissetmeye açım. Kendimi ona sarmak ve asla bırakmamak istiyorum. Beni kurtarmasını hiç beklemiyordum. Hep bir gün ormanda, belki de o bir kuşun kanadını sararken kendimi ona tanıtabileceğim kadar cesaret toplayacağımı düşünmüştüm. Ama bu daha iyi. Çok daha iyi. Kader onu daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyor olmalı.

Mutfağın eşiğinde duraksayarak, "Bana bir bakmak isteyebilirsin, kızım," diye homurdandı. "Böyle şeyler söylemeye devam etmeden önce."

Benny ne demek istiyor, ona *bir* baksana?

Onu çekici bulmayacağımı mı düşünüyor?

Ona sadece onu karşı konulmaz bulduğumu değil, aynı zamanda ona ait olacağıma uzun zamandır karar verdiğimi de söyleyemem. Onu gözetlediğimi bilmemeli yoksa tuhaf olduğumu düşünür. Ya da bedenimin dürtüleri tarafından kontrol edildiğimi düşünür. Babam da aynı şey için annemi utandırmamış mıydı?

Arkama yaslanıyorum ve onu ilk kez yakından, ışıktta görüyorum. Ve otomatik olarak, kalçalarım onun kalçalarının etrafında sarsılıyor, sıvı ısı kıvrımlarımı kayganlaştırıyor. Tanrım, o çok büyük ve erkek. Güçlü yüz hatları, kalın bir boyun, insanların onu kızgın sanmasına neden olabilecek bir kaş, ama ben onu sadece düşünceli olarak görüyorum. Yoğun. O koyu yeşil gözler kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Omuzları bir ahırın kenarından daha geniş ve şimdi onları izliyorum, dokunmaya hevesliyim, özel bir yere uzanmaya ve *bana* dokunmasına hevesliyim. Her yerime.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum, dudaklarımı boynunda hızla atan nabzına sürterek. "Her yönden."

O sert kısmı, siki, bir santim daha kalktı. Aramızda sıkışmış bir mızrak, iç çamaşırımın kasıklarını dürtüyor. Şimdiye kadar beni yatak odalarından birine götürüp içime sokması gerekmez miydi? Huzursuz ve sinirli olmaya başlıyorum.

Tamamen ona ait olmak istiyorum. Şimdi.

Onun önünde çıplak olmak istiyorum, bana ziyafet çekmesini istiyorum.

"Şimdi, Fawn..." Yumruğu elbisemin eteğinde kıvrılıyor. "Seni her şekilde kurtaracağım. Beni istesen de de güvende olduğundan emin olacağım. Bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle ilgileniyormuş gibi davranmak zorunda değilsin."

"Numara mı?" Onu incelemek için arkama yaslanıyorum ve yüzünün her zamankinden daha kırmızı olduğunu görüyorum. "Anlamıyorum."

Kararsız bir nefes çekti. "Bana bak, kızım. Ben çirkin bir orospu çocuğuyum ve sen... şey, sen..." Sert nefes alıyor, kocaman göğsü benimkine çarpıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel küçük şeysin. O kadar güzelsin ki sana bakmak neredeyse acı veriyor."

Coşku içime işliyor, beni pastel bir bulutun üzerinde alıp götürüyor. "O zaman neden içimde olmak istemiyorsun?"

"Ne?" Başını sertçe sallıyor, sanki bir trans halinden çıkmaya çalışıyormuş gibi. "Senin içinde olmak... şimdi mi? Kızım, ruhumu bile satarım. Ama bunu benimle yapmak istemezsin. Yapamazsın."

Birden içimden öfke nöbeti geçirmek geldi. Çılgılık atma, kapı çarpma nöbeti. "Bodrum duvarında bulduğum hikâyelerde, adam bu kadar uzun süre beklemiyor. Bana direnmek bu kadar kolay mı?"

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle karşılık veriyor, elleri aşağı inip elbisemin altından popomu kavırıyor, beni sertliğinin üzerine kaldırıp yukarı doğru gıcırdatıyor. "Hayır bebeğim, hiç de kolay değil."

Beynimden gelen resmi bir komut olmadan boğazımdan bir mırıltı sesi geliyor. "Sana hikayelerdeki kadınlar gibi baba diyebilir miyim?"

"Tanrım." İnleyerek kalçalarımı elleriyle sıkıyor. "Bu bir rüya olmalı."

"Bu bir rüya değil. Seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var." İçgüdülerime uyararak dişlerimi kulak memesine geçirip çekiyorum. "*Şimdi*."

"Fawn-"

"Gördün mü, sana ne demiştim?" Babam ağzındaki kanı silerek koridora doğru sendeliyor. "Tıpkı annesi gibi. Ona biraz ilgi gösteren ilk erkeğe kendini sunuyor. Annesi yıllar önce kaçtı. Yoldan geçen bir tekneye atladı ve bir daha arkasına bakmadı. Benim soyadımı taşıyan bu kadınlar mı? İçinizdeki hayatı emerler ve bir sonraki hedefe doğru ilerlerken gülerler." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "İçlerinde şeytan var. Kadınların sikilmeye bu kadar ihtiyacı olmamalı. Annesi gece gündüz benimleydi ve Fawn, henüz bir erkekle bile yatmadı ve şimdiden çıldırmış durumda."

Benny beni yavaşça yere bırakıyor, düşmeyeceğimden ya da dengemi kaybetmeyeceğimden emin olana kadar belimden tutuyor. Sonra eli bir şimşek gibi fırlayıp babamın boğazına sarılıyor. "Ölmek istemeyen bir adam için ağzını çok fazla açıyorsun."

Babamın gözlerinin yuvalarından fırlayışını, parmaklarının Benny'nin kıpırdamayan elini pençeleyişini izlerken nefesim kesiliyor. "Benny!" Kolumu çektim. "Hayır. Hayır, sen insanları incitmezsin."

Odada üçüncü bir adam daha var. Odaya girdiğimizden beri kocaman gözlerle bana bakıyor ama şimdi kahkahayı basıyor. "*Tek* yaptığı bu, sevgilim."

Benny'nin içinden bir hırıltı kopar, dikkati diğer adama yönelir. "Onunla bir daha konuşursan seni timsahlar için lanet olası nehirde boğarım."

Ağzım açık kalıyor, oda etrafımda dönüyor.

Hayır, benim devim *naziktir*. Ve nazik. Diğer adamın iddia ettiği gibi vahşi biri değil. Babam hakkımda kötü şeyler söylediği için üzülmüş olmalı. Yıllar içinde alıştığım şeyler, artık beni rahatsız etmiyorlar.

Şiddetten hoşlanmam.

Babam bunu anneme de yaptı. Arada bir, onun öfkesinden kaçmayı başaramıyorum ve bir iki tokat yiyorum. Sonra bir de

Bataklıkta para için kavga eden adamlar. Horoz dövüşleri ya da kart oyunlarıyla para *kazanmaya* çalışırlardı. Babam beni okulu bırakmaya zorlamadan önce, sınıftaki çocuklar hep çok saldırgandı. Öfkeliydiler. Kendini beğenmiş. Hayatım boyunca etrafım öfkeli erkeklerle çevriliydi ve artık bunu istemiyorum. Mutlu ve sevgi bir yaşam arzum, ormandaki devimi bu kadar çekici nedeni. Hayvanların yaralarının iyileşmesine yardım eden ve onlara büyük bir özenle davranan devim.

"Benny," diye hıçkırıyorum, bir kez daha onu babamdan ayırmaya çalışıyorum. "Hayır. Yapma."

Babamın boğazındaki tutuşu kendiliğinden gevşiyor, büyük omuzları eforla kalkıyor. Dönüp bana bakıyor, bakışları özlemle dolu. Birkaç dakika boyunca boğazı sanki bir karar veriyormuş gibi çalışıyor. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar beni omzuna attı. "Kızı alıyorum," diye homurdanarak ön bahçemize doğru yürüdü.

Tekneye yerleşir yerleşmez ve Benny'nin kucağına oturup onun büyük göğsüne sarılır sarılmaz, tartışma hafızamdan silinmeye başlıyor. Babama karşı gösterdiği öfkenin bir açıklaması olmalı. Yalnız kaldığımızda bunun ne olduğunu bulacağımdan eminim. Her neyse, ben ve ormandaki tatlı devim, açıklama yapmak için koca bir hayatımız var.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Benny

Her babasının sözleri kafamın içinde yüksek

sesle yankılanıyor.

Daha bir erkekle bile yatmadı ama şimdiden çılgına döndü.

O iğrenç pisliğin meleğim hakkında söylediklerine inanmak istemiyorum ama kanıtları görmezden gelmek de zor. İçinde olmadan ölüyormuş gibi sikime sürtünüyor, o seksi kalçaları kalçalarımın etrafında huzursuzca esniyor. Göğüsleri elbisesinin dışına taşıyor, sert meme uçları yakadan kurtulmak üzere. Düzensiz nefes alış verişlerimi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Ya da yüzümün kenarlarından akan teri. İnsan varoluşundaki en seksi genç kız amını ereksiyonuma yavaşça sürtüyor, tırnaklarını omuzlarıma gömüyor, sanki *çok* eğleniyormuş gibi ve onu bu teknenin dibinde delmeme yaklaşık iki saniye var. Eğer Grim'in onu çıplak görme düşüncesi bende cinayet işleme isteği uyandırmasaydı, şu anda taşaklarıma kadar batmış olurdum.

Ama düşünmek için bu an iyidir. Gerekli.

Aklımı başıma toplamak için zamana ihtiyacım var.

Beni istemiyor. Mümkün değil. O sadece... Bazı nedenlerden dolayı, bu kız ölçülemeyecek kadar azgın.

Gözleri bu kadar açık ve uyanık olmasaydı, uyuşturulduğunu düşünürdüm.

Babasının ayrılık sözleri aklımdan çıkmıyor.

Tıpkı annesi gibi.

Ona biraz ilgi gösteren ilk erkeğe kendini sunuyor.

Dürüst olalım, burada olan şey tam olarak bu. Bu zavallı kız tacize uğradı, hapse atıldı ve şimdi ben onu kurtarmak için süvari birliği gibi geldim. Tabii ki minnettar. Elbette benim bir canavar olduğum gerçeğini görmezden gelmeye istekli.

Verdiğine pişman olacağı bir şeyi almam için beni ayartmasına izin veremem. Gerçek dünyaya döner dönmez, seçenekleri olduğu anda, yatmakla hata yaptığı o dev ben olacağım. Eğer bu olursa ölürüm. Hayatında onu kirleten başka bir adam olmayacağım. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Otuz üç yaşında çok günah işledim, ama şansları yaver gitmeyen tatlı meleklerden faydalanma konusunda sınırı çiziyorum.

"Lütfen kızım," diye homurdanıyorum, elim sırtının küçük kısmında titriyor, o sıkı kışını kavramak için can atıyorum. "Lütfen. Bana böyle binmeyi bırakmalısın. Kendimi utandıracağım."

Bana masumca göz kırpmıyor. "Hoşuna gitmedi mi?" Kalçaları daha hızlı çalışmaya başlıyor, kaşları konsantrasyonla büzülüyor. "Bu daha mı iyi?" Başım bir lanetle geriye düşüyor. Ona sevdiğimi söylemek üzereydim. Tabii ki seviyorum. Hangi kırmızı kanlı erkek güzel ruhlu bu muhteşem kızın kendisine taşaklarını patlatacak şekilde tasarlanmış bir kucak dansı yapmasından hoşlanmaz ki? Hiç bu kadar sert olmamıştım. Bu kadar ağır ve ağırlı. Ve bu, dilini şahdamarımın ortasına doğru sürüklemekten, bir kase krema verilmiş bir kedi yavrusu gibi mırıldanmadan önceydi. "Sadece babamı mutlu etmek istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

"Tanrı aşkına, eğer ona ihtiyacı olanı vermeyeceksen, ben vereceğim," diye sesleniyor Grim teknenin ön tarafından. Sözleri içeri girer girmez öfke beynime, kanıma, kemiklerime süzölmeye başlıyor. Sonra ereksiyon olduğunu fark ediyorum, yüzünü suya dönüp omzunun üzerinden arkasına bakarak saklamaya çalışıyor. Göz açıp kapayınca kadar durum değişti. Şimdi etrafta meleşği benden almak isteyen başka bir erkek mi var?

"Şu an olduğundan bir santim daha yaklaşırsan orospu çocuğu, kafanı omuzlarından ayırıyorum," diye kükreyerek Fawn'ı göğsüme daha sıkı bastırıyorum. Yine de kelimeler yeterli gelmiyor, bu yüzden sırtımın altındaki silahı çekip Grim'e doğrultuyorum. "Tekneyi sür ve çeneni kapalı tut."

Oh, onu korkuttum. Ensesi bir hayalet kadar beyaz, omuzları gergin. Ama Grim ne zaman çenesini kapatacağını asla bilemez. "Mesaj alındı, Beat Down." Duraksıyor. "Ama değerli kargonuzu Frank'e nasıl açıklayacaksınız? Teminat kabul etmiyoruz. Ya tam ödeme ya da hiç. Kuralımız bu."

"Politikayı biliyorum," diye cevap veriyorum sıkıca.

Onu teminat olarak aldığımı düşünüyorlar, ama onu geri verme fikri dişlerimi sıkıyor. Neyse ki babası parayı asla bulamayacak. O izbe eve dönmesine izin vermem için hiçbir şans yok.

Grim'e işime karışmamasını söylemek üzereydim. Ama sonra Fawn arkasına yaslanıp hayal kırıklığına uğramış gözlerle beni süzüyor. "Silahın var," diye fısıldıyor, bakışları kolumda geziniyor, alt dudağı titremeye başlıyor. "Sen kötü bir adam mısın Benny?"

Yemin ederim, neredeyse silahı bataklığa atacaktım.

Bu kız benim hakkımda kötü bir şeye inanıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar kendimden nefret etmemiştim. Daha da kötüsü, sorusunun cevabı evet. Ben kötü bir adamım. Bu doğru.

Belki de bu iyi bir şeydir - iri ve bakması hoş olmayan biri olmamın sıra bir suçlu olduğumu fark etmesi. Kucağımdan indiğinde ve artık benimle bir şey yapmak istemediğinde içim kuruyacak ve öleceğim, ama bu onun için en iyi şey olacak. Alternatifi ne? Sonsuza kadar benimle mi kalacak? Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmam mı? Yapacağım hiçbir şey, onun benden milyonlarca kilometre uzakta olduğu gerçeğini değiştiremez. Daha fazlası.

Eninde sonunda anlayacaktı. Şiddet içeren mesleğimden korkup benden uzak durması daha iyi. Benden korkması.

"Evet, Fawn," diye sert dudaklarımın arasından itiyorum.

"Ben kötü bir adamım." Gözleri yaşlarla doldu. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Kötü olmak *istemezsin*," diye fısıldıyor ve silahı hâlâ Grim'e doğrultmuş olan koluma bir elini koyuyor. Silahı indiriyor. Ve Tanrım, ona izin veriyorum. Onun güzel altın gözlerine bakmaktan ve beni hem mecazi hem de gerçek anlamda silahsızlandırmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. "Sen iyisin. Hikayelerimdeki kahramanlar gibi iyi bir adamsın."

Bu hikâyeleri ilk kez anlatmıyor ve merakım daha da artıyor. "Hangi hikayelerden bahsediyorsun, bebeğim?"

"Bodrumun duvarında bulduklarım. Yaklaşık dört yıl önce." Dudaklarını ıslatıyor, konudan gözle görülür bir şekilde heyecanlanıyor. "Defterler ve defterler. Düzinelerce. Romantik hikâyelerle dolu. Gerçi romantik kısımlar oldukça kısa." Yanaklarında pembe lekeler beliriyor. "Çoğunlukla karakterler yatakta birlikte vakit geçiriyor. Ya da başka yerler. Duşlar, masalar ve ara sokaklar..."

"Onlar..."

"Seks," diye fısıldıyor, sanki kutsal bir dua okuyormuş gibi. "Artık benim de deneme vaktim geldi. İlk kez. Seninle. Hep seninle olması gerekiyordu."

Bakire. Tabii ki öyle.

Lanet olsun.

Sahiplenme dürtüsü zaten ateşli bir , şimdi kaslarımı dalgalandırarak genişliyor.

Tekrar sikime sürtünmeye başladı. Muazzam zevkten görüşüm bulanıklaşırken, kalçalarımı hafifçe daha geniş açmaktan ve altımı eğmekten kendimi alamıyorum.

Vücudu onun için bir açıyla yukarı. Ve inliyor, hevesle kalçalarını sallıyor. Sikeyim. Siktir, boşalacağım. Amcığı yırtık pırtık külotunun içinde öyle esnek ki. Gergin bir fırın gibi ve o *kalçalar*. Nasıl da çırpınıyor ve sürükleniyorlar. O kadar esnek bir şey ki. Aklımı başımdan alıyor.

Vicdanımın çenesini kapatmasını çok isterdim ama onun sözleri beni rahat bırakmıyor. Bana bu şekilde tapmasına ne kadar izin verirsem, bittiğinde o kadar suçlu olacağım.

Artık benim de deneme vaktim geldi. İlk defa. Seninle. Her zaman senin olman gerekiyordu.

"Sana sahip olmak için şehirleri yerle bir ederdim, Fawn. Eğer benimle mutlu olabileceğini düşünseydim." Ellerim onun mükemmel tenine dokunamayacak kadar kirli ama yine de yüzünü avuçluyorum, söylediklerimi ona hissettirme ihtiyacı duyuyorum. Onunla daha fazla temas kurmaya ihtiyacım var. Bir daha asla böyle bir şansım olmadan önce. "Kilit altında tutuldun, insanlardan uzak tutuldun. Birlikte olmak için en çirkin orospu çocuğunu seçtiğinin farkında değilsin. Ama yakında anlayacaksın." Boğazımdaki yumruk büyüklüğündeki yumruyu yutamıyorum. "Çok uzun süre zincire vuruldun. Seni yanımda tutmak için yapmam gereken de tam olarak bu. Ne kadar daha iyisini yapabileceğini gördüğünde. Seni bodrumuma kilitlemek zorunda kalacağım. Yapamam... Bunu yapmayacağım."

Fawn uzun süre gözlerimi süzdükten sonra usulca gülümsüyor. "Gördün mü? Sana söylemiştim. İyi bir adam." Daha yakına eğiliyor, gözbebekleri büyüyor, göğüsleri göğsümde düzleşiyor. Ve sonra, Tanrım, beni öpüyor. Dolgun dudakları benimkilerin üzerine yerleşiyor, hafifçe emiyor, sonra pürüzsüz, ıslak dilini ağzıma sokuyor ve sikimi daha da sertleştiriyor. Daha uzun, daha uzun, daha istekli hale gelen küçük yalamalarla beni keşfederken işlevimi bile yerine getiremiyorum. Bu nasıl oluyor? Bu kız nasıl inliyor, bacakları huzursuz, vücudumda daha yükseğe tırmanmaya çalışıyor, omuzlarımı pençeliyor. İstiyor. Becerilmek için yalvarıyor.

Ben de istiyorum. İhtiyacım var. Onun kirli eteğini yırtmak, külotunu yırtmak ve bu azgın küçük meleği tatmin olana kadar becermek istiyorum. , bu beni tam bir piç yapar. Benim iyi bir adam olduğuma dair yanlış bir izlenime kapılmış. En başta neden onun evinde olduğumu anlamıyor mu?

Sanki öpüşme eyleminin üstesinden gelmiş gibi, boynumun yan tarafına doğru sertçe nefes alarak içime çöküyor. "Fawn..."

"Beni nereye götürüyorsun?" Başını kaldırıyor, umut dolu gözlerle benimkileri süzüyor. "Evine mi?"

"Evim," diye tekrarlıyorum şaşkınca. "Hayır. Ben..."

Grim yüzümüze dönmeden, "Seni patrona götürüyoruz," diyor. "Sen teminatsın, tatlım. Dinlemiyor musun?"

"Kapa çeneni," diye bağırarak kolumu dikleştirdim ve silahımı bir kez daha ona doğrulttum. "Onu evime götürüyorum."

Grim homurdanıyor. "Elimiz boş dönebileceğimizi mi sanıyorsun? Frank seni bağışlayabilir. Sen çok değerlisin. Ama beni? Ben daha ön kapıdan içeri girmeden kafama bir kurşun sıkar."

Fawn gömleğimin yakasını çekiştiriyor. "Neden sürekli benim teminat olduğumu söylüyor?"

Duruma rağmen Grim'i görmezden gelmesini ve benden açıklama istemesini seviyorum. Gözlerindeki tam güveni, sadakati seviyorum. Sanki ben onun babasıymışım ve tüm cevaplar bendeymiş gibi bana bakmasını. Tanrım, şimdiden sıçtım mı? Onu kendimde tutmak için gerçekten bu kızın hayatını mahvedecek miyim?

Hayır. Hayır, yapamam.

Onu yatıştırma ihtiyacına karşı kendimi mümkün olduğunca çelikleştirerek acı gerçeği söylüyorum. Bunu duyması gerekiyor. Benim hakkımdaki gerçeği bilmesi gerekiyor. "Babanın patronuma vardı ve ödeyemedi. Ben onun sefil hayatına son vermek için oradaydım, senin evinde." Midemde asit kaynıyor. "Sen para için bir yer tutucusun. O parayı bulana kadar."

Ki asla yapmayacak. O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz. Ama o zamana kadar çoktan gitmiş olacağını düşünemiyorum.

Fawn sanki tokat yemiş gibi hafifçe geri çekiliyor. "Ben... Ben sadece senin beni kurtarmak için orada olduğunu düşünmüştüm."

"Ben senin hikayelerindeki bir kahraman değilim, mı?"

Törpülüyorum, ölmek istiyorum. Onun kahramanı olmayı o kadar çok istiyorum ki kalbim ağzımın içinde atıyor.

Uzun anlar boyunca, sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi sadece beni inceleyebiliyor. Okuyabiliyor mu? Yemin ederim, ruhumun tam içine bakıyor. Bu kadar saf biri için fazla siyah olduğunu görebiliyor mu? "Şey," diye mırıldanıyor kararsızca. "Şaka yapıyorsun. Babam beni geri almaya çalışacak kadar umursamıyor. Muhtemelen elinden alındığım için minnettardır."

"Çünkü o lanet olası bir aptal," diye yarı bağırıyorum.

"Bu seni ne yapar? Sen de beni istemiyorsun."

Hırlayarak alnımızı birbirine bastırıyorum. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Vücudu titremeye başlar. Ama korkuyla değil. Arzuyla. Benimle göz teması kurarak, elbisesinin korsajını aşağı sıyırdı ve göğüslerini

Ben ve bataklık. "Kanıtla."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fawn

Nedense Benny beni kendisi hakkında en kötüsüne inandırmaya kararlı. Belki de inanmalıyım. Belki de elinde silah tutan ve başkalarının hayatını bu kadar rahat bir şekilde tehdit eden bu adama bakıp söylediklerine inanmalıyım. İçindeki kargaşayı hissedemeseydim belki inanırdım. Gözlerimin içine bakıp aslında beni istediğini ama yeterince iyi olmadığını söylemeseydi. Onu ormanda hasta hayvanlarla ilgilenirken sayısız saat izlemeseydim.

Bu adam görüldüğü gibi değil.

Babam kötü bir yolda ilerleyen kötü bir adamken, Benny kötü bir yolda ilerleyen *iyi* bir adam.

İçgüdülerim bana bunu söylüyor. Bana bakışı, sanki ben onun kurtuluşu olabilirmişim ama o bunu kabul edecek kadar bencil değilmiş gibi, sadece onu daha çok istememe neden oluyor. Zihnine girip kaosu yatıştırmak istiyorum.

Ve bedenim, şey... ölümün eşiğine kadar aç bırakılmış gibi onu arzuluyor.

Benny belli ki daha önce hiç başka erkeklerle birlikte olmadığım izlenimine kapılmış. Tabii ki bulundum. Tüm hayatımı bodrumda zincirlenerek geçirmedim. İnsanların neyi "klasik yakışıklılık" olarak gördüğünü biliyorum ve Benny'nin öyle olmadığını da biliyorum. Ama yakışıklı erkeklerle hiç ilgilenmedim. Çok çekiciler. Aldatıcılar. İstediklerini elde etmeye alışkınlar. Onlardan birine on metrelik bir sopayla bile dokunmazdım.

Benny, bacaklarımın arasını ısılatan tek kişi. Defterlerimi okurken kahraman rolünde hayal ettiğim adam o.

Kalbim bana bu şiddet cephesinin altında nazik bir dev olduğunu söylüyor.

-Ve ona ulaşana kadar katmanları sıyırmaya kararlıyım.

Kirpiklerimin arasından ona bakarak elbisemin yakasını aşağı çekiyorum ve ona göğüslerimi gösteriyorum. Bunlar onu memnun ediyor mu? Hiçbir fikrim yok-

Bekle. Evet.

Evet, öyle.

Düzensiz bir ses çıkarıyor, ereksiyonu bacaklarımın arasında yükseliyor. "Lütfen kızım, beni boşaltacaksın."

Uzun zamandır inkar ettiğim hormonlarımın dürtülerine uyararak tümseklerimi ona doğru sallıyorum ve kalçaları beni aşağı yukarı zıplatmaya başlıyor. Sanki istemsizmiş gibi. "Beni istediğini kanıtla," diye nefes nefese kalıyorum.

"Pişman olacaksın," diye yüzüme doğru. "Benim bir canavar olduğumu göremiyor musun?"

Kendinden nefret ediyor. Bu yüzden onu sevmeme izin vermiyor.

"Seni pişman etmeyeceğim." Avuçlarımı onun iri, kabarık göğsünde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Asla."

"Yaşamak için öldürüyorum, Fawn."

Bu beni mideme bir darbe gibi vurdu. Şiddetten nefret ediyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorum. Sorunlar makul kelimelerle çözülmeli. Müzakerelerle. Ama onun da şiddetten hoşlanmadığı sezgisini görmezden gelemem. Cinayete susamış bir adam sincapların bacaklarını onarmaz ve hayvanlar plastikten boğulmasın diye ormandaki çöpleri temizlemez. "Benim için duracaksın."

"Ben..." İçinden bir ürperti geçiyor ve nefes almayı kesiyor. "Ben neyim?"

"Benim için duracaksın."

Ben bu sözleri söylerken, tekne kıyıya doğru kayıyor. Artık hareket etmiyoruz. Arkama bakıyorum ve yakınlarda bekleyen büyük, siyah bir araç görüyorum. Belli ki tekneye geçmek zorunda kalmadan önce bataklığın bu noktasına nasıl ulaşmışlar. "Fawn, ben... başka nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum. Başka hiçbir şey için iyi değilim."

Ellerini tutup çıplak göğüslerimin üzerine koyuyorum, bu da bana bir dizi kucak zıplaması daha kazandırıyor. Ayı gibi bir inilti daha. "Beni yalnız bir yere götür," diye fısıldıyorum çenesine doğru. "İyi bir adama teklif ettiğim şeyi kabul et. Tam olarak ihtiyacım olan şey olmak için silaha ya da yumruklarına ihtiyaç duymayan iyi bir adam. Sözlerim seni gördüklerime ikna edemezse... içten içe iyi bir adam olduğuna... o zaman belki bedenim ikna edebilir."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Benny, aniden ayağa kalkıyor ve beni kollarına alarak tekneden dışarı çıkıyor, dengesi hafifçe bozuluyor. "İpin ucundayım. Sikimi içine sokmak zorundayım." Başını çevirerek diğer adama ters ters bakıyor. "Sen burada kal ve bekle. Seni arabanın yakınında görürsem pişman olursun."

Grim iç çeker ve bir kütüğün üzerine oturur. "Şanslı piç."

Hiçbir uyarı olmadan, sırtım siyah cipin yan tarafına çarptı. Benny'nin anahtarları çıktı, bir düğmeye bastı ve kapı kırıılarak açıldı. Kabaca geniş arka koltuğa fırlatıldım. Benny girişte duruyor, küt parmakları pantolonunun fermuarını karıştırıyor, gözleri vahşi, kadınlığımı odaklanmış. "Tanrım, Tanrım, Tanrım," diyor, yüzünün kenarından bir damla ter akıyor. "O küçücük şeyin içine sığmam mümkün değil."

"Genelde böyle düşünen kadındır," diye fısıldıyorum, sarsılmış bir halde. Sonunda gerçekleşiyor. Benny, ormandaki devim, benimle seks eylemine girecek. Zevk.

Ve sonra onu
gördüm.

Sikini.

Bu...hayır, bu doğru olamaz.

"Belki de yanılmışımıdır," diyorum yutkunarak. "Belki de içeri girmeyecek."

Ayak bileklerimden tutup koltuğun kenarına sürüklüyor. Titreyen elleriyle elbisemin altından uzanıp külotu bacaklarımdan aşağı indiriyor ve kalçamın yanındaki koltuğa bırakıyor. "Ben de bunu daha önce hiç yapmadım bebeğim. Ama artık durmayacağımı biliyorum." Etime bakmak için yaklaşıyor ve inliyor, kalçaları koltuğun kenarına çarpıyor, SUV'u sallıyor. "Tanrım, bunu yapmamın imkanı yok."

İçime bir şok dalgası yayıldı. "Bu senin de ilk seferin."

"Evet." Bir elini saçlarında gezdiriyor, hem aç hem de çelişkili görünüyor. "Evet. Ve yapmak istediğim şeyleri anlamıyorum. Sana zevk vermek isterken aynı zamanda seni nasıl bu kadar *acımasızca* becermek isteyebilirim?"

"Doğru hissettiren neyse onu yap," diye ısrar ediyorum, nefes nefese.

"Seveceğime söz veriyorum

o."

Çenesinde bir kas patlıyor, elleri dizlerime yerleşiyor. Esniyor.

Tereddüt ediyorum. Sonra bacaklarımı açıyor, cinsel organıma tükürüyor ve sertçe tokatlıyor. "Hoşuna gitti mi, azgın kız?"

Dünyam kendi ekseninde dönüyor. Hikayelerimden biri şöyle ilerliyordu. Erkek aşık, kadını her türlü şehvetli yolla cezalandırıyordu. En sık okuduğum hikaye bu. "*Evet.*"

"Güzel." Cömert ağırlığını üstüme yerleştiriyor, sertliği kıvrımlarımı ayırıyor, uyarılmasının gövdesini kayganlığımdan yukarı ve geriye kaydırarak klitorisimi uyarıyor. "Nasıl hissediyorsan öyle yap. Güzel."

O güzel küçük şey etrafımda sımsıkı gerilene ve sen babanın boşalması için ağlayana kadar durmayacağız."

İnliyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Bu tutku saldırısına hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama arzum defterde yazılı olanlara hiç benzemiyor. Gerçek ve içimde, serbest kalmak için çılgılık atıyor. Parmaklarım elbisemin önündeki düğmeleri çözüyor, onun için tamamen çıplak olmak istiyorum. Olduğum her şeyi ona sunmak istiyorum. Sahip olduğum her şeyi. "Bekaretimi senin için korudum baba. Ben iyi bir kızdım."

"Benimkini de senin için sakladım bebeğim," diyor hışımlla, çıplak bedenime hayranlıkla bakarak. "Ama bu beni iyi bir adam yapmaz. Bunun kendimi kontrol edemeyeceğim anlamına gelmesinden endişeleniyorum." Parmak uçları yavaşça vücudumun ortasına doğru ilerliyor ve etli bir elini boynumun arkasına sarıyor, başparmağı boğazıma masaj yapıyor, erkekliği bacaklarımın arasında titreşiyor. "Ben bunu hak etmiyorum. Seni. Bir sarayda ipeklere sarılmış olmalıydın. Burada bir canavar için bacaklarını açmış yatıyor olmamalısın."

"Başka bir yerde olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum, sarsılarak, ellerimi yüzünün kenarlarında gezdirmek için uzanıyorum, kalçalarımı gidebildikleri yere kadar kalçalarının etrafına sarıyorum. "Ve eğer sen bir canavarsan, o zaman tam olarak istediğim şeysin. Geceleri beni uyanık tutan şey sensin, ıslak ve yakıcı. Durdur şunu."

Konuşmam sırasında nefes nefese kalmaya başladı, teninin sıcaklığı birkaç derece yükseldi. "Durdur şunu, *baba*." Bu son kelimeyle boğazımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve hıçkırıyorum, mahrem kaslarımdan geçen bir spazm, hevesle öğüttüğü daha fazla nemi serbest bırakıyor. Kabaca. Sonra boğazımı serbest bırakıyor, aşağı uzanıyor ve kendini girişime yönlendiriyor, shaftının şişkin başı beni geriyor, kocaman, kıllı kalçaları pürüzsüz sürtüyor. "Daha önce hiç bir amcığa yaklaşmadım, ama bunun genç olduğunu ben bile biliyorum. Sen kaç yaşındasın?" Bir küfür savurdu. "Yüce İsa, daha önce sormalıydım. Şimdi ne dersin de, içine girecek. Her bir santimi. Artık duramam."

"Ben büyük bir kıyım," diyorum, üst dudağım çapkınca kıvrılıyor.

Gözleri ağzıma kilitlenmişken homurdanıyor, titriyor ve sıcak bir tohum fişkırması kalçalarımın arasındaki eti neredeyse haşlıyor. "Lanet olsun, bir dakika bile dayanamayacağım. Bana bir numara ver, Fawn. Canavarlık sınırını aşip şeytanlık sınırına gelip gelmediğimi bilmem gerek."

"Üç aydır on sekiz yaşımdayım," diyorum, sırtımı kamburlaştırarak, sırf bu adamın beni tamamen sahiplenmesini beklediğim için zevkten neredeyse çılgına dönmüş bir halde. "Her biri seni beklemekle geçti. Lütfen. Her yerim ağrıyor. Durdur şunu, durdur şunu."

"Tanrım beni affet," diye mırıldanıyor, sertliğini vücudumun derinliklerine kadar işliyor, sonra bir elini kalçamın altına kaydırıp sağ yanağımı sıkıca kavıyor. Beni konumlandırıyor, sabit tutuyor. Sonra ağzını benimkinin üzerine bastırıyor, sıcak nefesi burun deliklerinden art arda çıkıyor, teri tenime damlıyor. Ve bir çığlıkla öne doğru atılarak tiz çığlığımı sert ağzının içinde yakaladı.

Bariyerimi aşmanın ya da onun iri cüssesini denenmemiş kanalımdan geçirmenin başka bir yolu yoktu. Bunu biliyorum.

Ama hikayelerim acıyı asla doğru bir şekilde anlatmıyor. Ya da büyük ayrıntılarla.

Bu bir istila. Nefesim kesiliyor, bacaklarımın arasında bir rahatsızlık filizleniyor, gerilme hissi beklediğimden çok daha yoğun. Yine de onun büyük ağırlığı beni koltuğa sabitliyor ve içimde inanılmaz derecede sertleşiyor. Çiftleşme içgüdüsünü takip eden bir hayvan. Devim tarafından alınıyorum. Nihayet. Onun kurbanı olmak o kadar rahatlatıcı ki, zonklayan ağrıyı görmezden geliyorum ve rahatsızlık sonradan gelen bir düşünceye dönüşüyor. Özellikle de yüzündeki mutluluğa kıyasla. Düşen çenesi ve donuk gözleri. Tıkırdayan nefesleri.

"İnanamıyorum..." diye başlıyor, nefes almakta zorlanıyor. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. O kirazın patladığını hissettim, küçük kız. Hissettim amına koyayım. Bu amı benim yaptım."

"Evet." Göbek deliğimin altındaki sızıyı görmezden gelerek kalçalarımı yukarı doğru yuvarlıyorum ve onun gırtlaktan gelen iniltisine seviniyorum. "Beni kendinin yaptın. Bana sahipsin, şimdi benimle oyna."

Eti içimde kabarıyor, her bir santiminde titremeler dolaşıyor. "Henüz bana alışmadın. Gerçek olamazsın."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diye fısıldıyorum ağzına karşı, dudaklarını ayırana kadar dilimle alay ediyorum, ağzının içine yalamama izin veriyor, ellerim poposunun kalın plakalarına doğru gizlice iniyor, mırıldanıyor ve onu daha derine çekiyor. "Ama sen gerçek olamayacak kadar büyük, sert ve derinsin."

"Bir dakikadan fazla dayanamayacağım," diye bağırıyor, yüzü zevk ve acının sarhoş edici karışımıyla allak bullak olmuş. "Seni yalamalıydım

güzel amcık. Lanet olsun, seni boşaltacak kadar uzun süre dayanamam. Şimdiden rahminin her yerine damlatıyorum bebeğim."

Dudağımı şakacı bir şekilde ısıyorum, bir elimi karnıma götürüp klitorisimi okşamaya başlarken onun aç tepkisini izliyorum. "Yardım edeceğim, baba."

Çıkardığı hayvani ses çevredeki ormandan gelmiş olabilir. "Siktir. Siktir. Ne kadar ateşli ve azgın küçük bir şey. Sikimin etrafı çok sıkı."

Başını geriye atıyor ve bana sertçe binmeye başlıyor. Bu çılgınlıktan başka bir şey değil.

Elde tutulacak bir oyuncağım *ve buna bayılıyorum*.

Gözlerinin kör oluşunu izlemek, testislerinin ağır sarkacının popomu tokatlayışını hissetmek çok hoşuma gidiyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve çılgınca homurdanıyor, uzun seksi pompalıyor ve pompalıyor, kocaman vücudu beni koltuğa yapıştırıyor. Şaftını ıslak etime her sokuşunda araba paslı bir gıcırta sesi çıkarıyor ve bu ses daha hızlı ve daha hızlı geliyor, kalçaları beni aşağı çekiyor ve alıyor. Tam benimle daha sert ya da daha yoğun sevişemeyeceğinden emin olduğum anda, dizlerimi kulaklarıma kadar itiyor ve aşağı doğru iniyor, tüm ağırlığıyla beni kaldırıp yumrukluyor ve çığlık atmama neden oluyor.

"Nasıl oynadığımı seviyor musun?" diye homurdanıyor, dilini yüzümün yan tarafında gezdiriyor, yüzünü nazıkçe saçlarıma sokuyor. "Bu yoldan geçen birine oyun zamanı gibi görünmez. Güç kullanmama gerek kalmadan bu mükemmel küçük amcığı teslim ettiğine mahkemeyi ikna etmemin imkânı yok. Özellikle de bakire kanın karnıma sıçramışken bebeğim."

Ben de bir şeyler söylemek istiyorum. Ona benimle konuşma şeklini sevdiğimi, bunun klitorisimi daha hassas hale getirdiğini, beni imrenilen bir nesne gibi hissettirdiğini söylemek istiyorum - ama görünüşe göre orgazmımı ön plana çıkarmak için ihtiyacım olan şey tam olarak bu. Onun değerli hazinesi olmak. Beni bu kadar kaba ve açık bir şekilde övmesi için. Çünkü işte geliyor. Ağzım kapalı bir hıçkırık bırakıyorum ve klitorisimi daha hızlı okşuyorum, Benny'nin ağzını kendi ağzımla arıyorum, içimdeki cehennem yükselirken onu çılgınca öpüyorum. "Daha sert," diye inliyorum, hastalıklı, sayıklayan şehvet beni tuzağına düşürüyor, uzun zamandır içimde saklı tuttuğum arzuyu serbest bırakıyor. "İçimde bir bebek yap, baba." Dişlerimi omzundaki kalın kaslara gömüp sertçe ısıyorum. "Beni iyi besle."

"Orospu çocuğu!"

Daha önce çılgınca hareket ettiğimizi .
Şimdi.

Pençeleme, zorlama ve şiddet var. Isırma, kamburlaşma ve morarma.

Devim beni koltuğa yapııştırıyor, o devasa parçası giderek büyüyor, içimdeki el değmemiş eti ona uyum sağlaması için eğitiyor. Zevkle çığlık atıyorum, adını haykırıyorum ve bu sefer sesi ağzıyla yakalamayı başaramıyorum. Hayal meyal, Grim'in yakınlarda olduğunu hatırlıyorum - çok yakınım - sevişmemizin gücüyle sallanan SUV'u izliyor. Diğer adam arkadaşları için haykırışımı duyabiliyor. Belki de bundan tahrik olmamalıyım, ama Tanrım, oluyorum. Herkesin Benny'nin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Karşılaştığımız her insanın gözünde devime ait olmak istiyorum. Ve tatmin olduğumu bilmelerini istiyorum. Bir başkasına asla ihtiyacım olmayacak.

"Benim, benim, benim" diye bağıriyorum, doruk noktam altın bir dalgaya biniyor ve beni yukarı, hayal edebileceğim en yüce zirveye taşıyor. Kendi başıma hiç ulaşamadığım, sadece defterlerimde okuduğum bir yer. Ve hayal edebileceğimden çok daha görkemli. "İlk orgazmım," diye kesik kesik nefes alıyorum. "Çok iyi baba, *çok iyi*."

"İşte benimki geliyor. İlk sayılan." Açık ağzını şakağıma yerleştiriyor, kalçaları bir bulanıklık içinde bana çarpıyor - ve donuyor, sıcak nem kadınlığının arkasından aşağıya doğru ateşlenirken büyük vücut titriyor, beni dağlıyor, beni taşıyor. Benny ancak harcamaları seksimin kenarlarında tepeleşmeye başladığında yeniden itmeye başlıyor, öncekinden daha da vahşi, yüzü sürekli bir çekingenlik içinde, dişleri alt dudağına kan çiziyor. "İçimden sağarak çıkardı, küçük kız. Hiç şansım yoktu. *Lanet* olsun, duramıyorum. O bakir rahmini boğacağım. Nefes nefese bırakacağım. Seni hamile bırakmam için bana yalvarman gerektiğini mi sanıyorsun? Bu olgun göbeğe bir bebek koymaktan başka bir şey yapabileceğimi mi sanıyorsun?"

Sözleri bacaklarımın arasında yeni bir spazm yaratıyor ve ben haykırıyorum, ses tellerim kızarıyor, etim uyluklarımın arasında neredeyse acı verici bir şekilde sıkışıyor, hala pompalanan horozunu okşuyor. Bu uzun dakikalar boyunca devam ediyor, rahatlama dalgası içimde tekrar tekrar akıyor, ta ki arka koltukta insan jölesinden başka bir şey olmayana kadar. Kör bir şekilde tavana bakıyorum, uzuvlarım gevşek, defterleri keşfettiğimden beri ilk kez acımasız açlık nihayet azaldı.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, erkeğimin omzundaki tuzu yalıyorum, parmak uçlarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Beni kurtardın. Artık ağrım yok. Teşekkür ederim."

Benny tek koluyla destek alarak bana bakıyor, şaşkınlığı her halinden belli. "*Bana...* teşekkür mü ediyorsun?"

"Mmmm," diye mırıldanıyorum, dokunuşumu göğüs kıllarının arasından kaydırıyorum. "Tüm dünyada başka hiç kimse bana tam olarak ihtiyacım olan şeyi veremezdi."

Sanırım yeminim Benny'yi memnun edecek. Onun yerine kasları geriliyor, dudakları dişlerinin arasından sıyrılıyor. "Başka hiç kimse sana lanet olası bir şey vermeyecek. Bir daha asla. Benden başka kimse." ve dişlerini boğazıma geçirdi. "Anladın mı?"

Coşku göğsümde çağlıyor, karnımda birikiyor. "Evet. Anlıyorum. Asla başka birini istemeyeceğim. Asla."

"*Benim* kızım. *Benim* kukum," diye homurdanıyor, arkasına yaslanıyor ve yarı sert seksini kot pantolonunun içine geri sokuyor, fermuarını çekiyor ve beni kucağına yanlamasına çekiyor, beni bir bebek gibi kucaklıyor ve ağır bir elle saçlarımı okşuyor. "Bu hayatta bir şeyleri doğru yapmış , çünkü artık senin babanım. Ve bu böyle kalacak." Yüz hatlarındaki panik titreşimini hayal edebiliyor muyum? "Hoşuna gitse de gitmese de."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Benny

Yukarıdaki kutsal Tanrı.

Şu anda cennetten gelen bu hediyeği kollarımda tuttuğuma inanmıyorum bile. Şaşkınlıkla bana gülümsüyor, parmakları gömleğimin altında, göğüs kıllarımla ve altın zincirimle oynuyor. Bataklığın kıyısında, onu elbisesinin içine geri soktum ve küçük külotunu bacaklarının arasına kaydurdım, uyluklarının arasında yarattığım mutlak karmaşayı kapattım. Gel, kan ve kızarıklık. Ona yaptığım buydu ve bu melek bundan daha fazla mutlu olamazdı.

Sonunda senin olduğum anlamına geliyor, diye fısıldadı boynuma sokularak. *Sonra tekrar yapabilir miyiz?*

Ölmüş ve bir şekilde yanlışlıkla cennete gitmiş olma ihtimalim var. Bu azgın, sevgi dolu, kararlı kızın beni istemesinin tek makul açıklaması bu gibi görünüyor. Bekâretini almadan önce, ondan uzaklaşmanın yapılacak en doğru şey olduğunu düşünüyordum. Böylece daha sonra ne kadar daha iyisini yapabileceğini anladığında kalbimi sökmekten kurtulacaktı. Ama şimdi...

Olamaz.

Krallığa göz attım. Bacaklarının arasında kendimi ölümsüz hissettim ve artık geri dönüş yok. Biri onu benden almaya kalkarsa ölene kadar savaşırım. Ve ne yazık ki bu, zamanı geldiğinde ve Fawn beni terk etmek istediğinde, onu kilitlemek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Bunun için yardım yok. Bana verdiği haz olmadan yaşayamam. Küçük parmaklarının okşamaları ya da altın gözlerindeki şakacılık olmadan yaşayamam. Oracıkta öleceğim.

"Yani..." Grim sürücü koltuğundan soruyor, kütükte beklerken duyduklarından dolayı ensesi hâlâ kıpkırmızı. "Onu Frank'e nasıl açıklayacaksın?"

"Ben değilim." Onu göğsüme daha sıkı sarıyorum. "Bizi benim evime götürüyorsun."

Grim dikiz aynasından iki kez baktı. "Bir işten hemen sonra rapor vermemiz gerekiyor. Ya para ya da ölüm kanıtı isteyecektir."

"Dedim ki..." Dişlerim diken diken oldu. "Bizi evime götür. Ve git. Zamanı geldiğinde Frank'i ben hallederim."

Kısa bir süre sonra Grim abartılı bir pişmanlıkla ellerini direksiyondan kaldırır. "Bu senin cenazen, dostum. Ama patronumuza gerçeği söylediğim için bana kızma. İşimi istiyorsam başka seçeneğim yok."

"Yapman gerekeni yap." Sanki onun kahramanıymışım gibi bana gülümseyen biricik kızıma bakıyorum. Bunu hak etmek için ne yaptım ben? Bana hissettirdiği inanılmaz duygu yüzünden neredeyse acı çekiyorum. Sanki gerçekten daha iyi bir adam olabilirmişim gibi. Sanki bu melek bana böyle baktığı sürece her şeyi yapabilirmişim gibi. "Yapmam gerekeni yapacağım."

Ve yapmam gereken şey onu mutlu etmek. Onu güvende tutmak. Onu korumak, nokta.

Ne pahasına olursa olsun.

Yarım saat sonra Grim cipi yerleşkemi çevreleyen kapıya kadar durdurdu. Muhtemelen onunla bir daha asla çalışmayacağımı bilerek ön camdaki yansımasına başımı sallıyorum ve kollarımda Fawn ile arka koltuktan iniyorum. Meleşimi ayaklarının üzerine yatırmadan önce Grim'in uzaklaşmasını bekliyorum. Sıcaklığı beni terk eder etmez paniklemeye başlıyorum ve hemen onu tekrar kucağıma alıyorum. O da karşılık olarak kıkırdıyor ve kalbim boğazıma fırlıyor.

"Nerede yaşadığını görmek için sabırsızlanıyorum," diyor yanağını sağ göğüs kafesine sürterek.

Eğer biraz daha bencil olsaydım, önümüzdeki ay boyunca yatak odamın tavanından başka bir şey görmeyecekti. Sadece evimde dolaşması, eşyalarım dokunması, banyomda duş alması düşüncesi bile sikimi kaldırmaya yetiyor. Duygularımı tahrip eden şehvet, kalçalarını etrafıma sarmamı ve onu mülkümü çevreleyen uzun kapıya doğru sürmemi istiyor, ama hayır. Hayır, bunu yapamam. Bekâretini vahşice aldıktan sonra olmaz. Fawn yatıştırılmayı, tapınılmayı hak ediyor. Tekrar tekrar vahşileştirilmeyi değil.

Aramızdaki boy farkı sayesinde, cebimden anahtarları çıkarıp onu yerleşkeme sokarken onun hafif formuna manevra yaptırmak kolay oluyor. Kapıyı açmadan önce bir an tereddüt ettim, oda arkadaşlarım hakkında ne düşüneceğinden emin değildim. Ama endişelenmemeliydim. Fawn varken olmaz. Tabii ki bize doğru paytak paytak yürüyen ördekleri görünce sevinçten nefesi kesildi.

"Ne hoş bir karşılama komitesi," diye gülerek kollarımdan . İçimde bir koruma duygusu kabarıyor ve Fawn'a zarar verebilecek ya da onu çalmaya çalışabilecek davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için dönüp kapıyı hızla kilitliyorum.

Beni. Arkamı döndüğümde çömelmiş, yaban ördeğimin gagasının altını hafifçe gıdıklıyordu. "Onun bir adı var mı?"

Erkek ve dişi ördekler arasındaki farkı bildiği için gülünç derecede memnunum. "Bu Chester." İkinci kısmı mırıldanıyorum. "Quackington."

Onun şaşkın kahkahası beni gülümsetiyor. Ve bu onu duraksatıyor. Aşağıdan bana bakıyor. "Daha çok gülümsemelisin."

"En son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, nabzım damarlarımda atıyor. Bu kız benim evimde ne arıyor? Bana bakmaya nasıl dayanabiliyor? Bunları sorgulamak istemiyorum. Sadece anın tadını çıkarmak istiyorum. Ama güzellik ve çirkinlik timsali olduğumuzda bu çok zor. "Sana söylemeliyim..." *Ben zaten sana aşığım.* "Burada çok daha fazla hayvan var. Aslında, Dave'in henüz bize katılmamış olmasına şaşırdım-" Uluyan maymunum tepemdeki ağaçtan aşağı atlayıp omzuma konduğunda aniden kesiliyorum. "Şeytanın sözü."

Dave başımın üstüne tırmanıyor, sanki tanışmak istiyormuş gibi Fawn'a el kol hareketleri yapıyor ve ciyaklıyor. Ben bir tanışma yapamadan, gülümseyerek öne çıktı. "Merhaba Dave." Kısa bir süre sonra dikkati bacağındaki bandaja kaydı. "Bir şey mi oldu da iyileşiyor?"

"Timsah neredeyse onu yakalıyordu." Dave'in yırtıcı hayvandan kurtulmak için çırpındığı anı aklıma geliyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Tam zamanında yetiştim."

"Onu kurtardın." Fawn öne doğru kayarak kalbimin kontrolden çıktığı göğsümün ortasından öpüyor beni. "Sen de beni kurtardın. Senin iyi bir adam olduğunu böyle anlıyorum."

Her ne kadar benim hakkımda böyle düşünmesine izin vermek istesem de, inkar ederek başımı sallıyorum. "Birkaç iyi şey yapmak yaptığım tüm kötülükleri silmez, Fawn. *Yaptığım* tüm kötülükleri."

"Hayır. Geçmiş zamanda kalsın."

Göğsümde bir homurtu oluşuyor. Benden istediği her şeyi yapmak istiyorum. Dünyayı ayaklarının altına sermek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Ben sadece bir şeyde iyiyim, Fawn. Hayatımın gidişatı, bu büyüklükte ve bu görünümde doğduğumda belirlendi. Öz annem..." Duraksayarak söyledim. "O biliyordu. Patronum biliyordu, sanki insanlara zarar vermem doğal bir şeymiş gibi beni işe aldı."

Fawn etrafına bakıyor. Göletteki balıklara... Evleri onları buraya getirdim. Bakışları topallayan İrlanda seterinin üzerinde dans ediyor.

yolun kenarında bulundu. Neyse ki o zamandan beri biraz kilo almış. Gözleri bir kez daha beni buldu. "İncittiğin her insan için bahse girerim bir hayvanı kurtarmışsındır. Şimdi tek yapmamız gereken dengeyi değiştirmek. Kötülükten çok iyilik." Dave omzumdan omzuna tırmanırken, minik parmakları saçlarını tararken o tatlı kıkırdamalarından birini daha çıkarıyor. Bir an sonra Fawn ayıldı ve anlamlı bir şekilde bana baktı. "Ruhlarımız birleşiyor," diye fısıldıyor. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden, içime uzanıp her şeyi yeniden düzenlemesi beni derinden sarsıyor. Niyetlerimi, organlarımı, hatta belki kendime olan inancımı bile.

"Benimkiyle birleşmeden önce seninkinin temiz olmasını istemiyor musun?"

"Evet," diyorum tekrar, öncekinden daha hırıltılı bir sesle. Onun önünde dizlerimin üzerine çökmeye hazırım. Bu meleğe benden ne isterse vermek için kendimi öldürmeye hazırım. İhtiyaçlarını karşılamam için beni seçmiş olması ne büyük bir ayrıcalık. Yemek, barınak, zevk. Hayatımın her anını bu ihtiyaçlara sahip olduğundan emin olmak için harcayacağım.

"O zaman bana bu kötü adam için çalışmayı bırakacağını söyle. Frank." Alt dudağı titriyor ve boğuk bir ses çıkarmamı sağlıyor. "Söz ver bana."

Tek bir seçenek var. O haklı. Kararmış ruhumu onun saf ruhuna yaklaştıramam. Fawn'ın mutluluğu olarak da bilinen kurtuluşa giden tek yol daha iyi bir adam olmak. Onun gibi bir hediyeyle layık bir adam. "Söz veriyorum meleğim. Benden bu kadar."

Gülümsemesi fırtına bulutunun arkasından çıkan güneş gibi. Bu bir mucize.

Ben doğru olanı yaptım. Tek şeyi. Ve dürüst olmak gerekirse, bu çok rahatlatıcı. Şiddeti hiç istemedim. Tek bir saniye bile doğru gelmedi. Şimdi nedenini biliyorum. Fawn'ı bekliyordum ve ona layık bir şekilde davranmıyordum.

şimdi çalışacağım. Şu andan , olabileceğim en iyi adam olmak için çalışacağım.

Onun için.

Dave ördekleri takip etmek için Fawn'ın omzundan yere atlıyor ve yerleşkemin çevresini saran ağaçların arasında kaybolmadan önce durup ona el sallıyor. Bana doğru sığıyor, o güzel göğüsleri yakasında zıplıyor. Ve sığıyor, bacaklarını kalçalarımın doluyor, ellerim kışını kavrayıp sıkıyor, onu daha yükseğe kaldırırken

Kıkırdıyor, saçlarımla oynuyor, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde oynatıyor. Beni o kadar sertleştiriyor ki, onu durduğumuz yerde becermekten kaçınmam bir mucize. Kahretsin, şimdi bu benim hayatım mı? Bunun mükemmelliğine nasıl dayanacağım? Onun mükemmelliğine?

"Tekrar içimde olmana ihtiyacım var," diye fısıldıyor dudaklarıma, topukları kıcıma batıyor. "Binlerce kez yeterli olmayacak."

İnlememin şiddetiyle tepemdeki ağaçtan bir kuş sürüsü çılgık atıyor. Külotunu sola doğru çekip sikimi acıyla daralan amına yerleştirmek üzereydim ki karnından gelen hırıltıyı duydum ve görüşüm neredeyse kararıyordu. "Acıkmışsın."

"Senin için daha çok açım," diyor dilini ağzımın kenarında gezdirerek. "Yatağını görmek istiyorum. Beni çok sert alarak kırmanı istiyorum."

Yeryüzünde daha azgın bir kadın görölmemiştir. Teşekkür , Tanrım. Teşekkür ederim.

Sen.

Yine de...

"Önce seni beslemem gerek bebeğim." Sözlerimin tam tersine, ellerim kıcının gergin yanaklarını şekillendiriyor. "Boş bir mideye sahip olduğunu bilerek konsantre olamayacağım."

Yanakları kızarmış, gözleri dudaklarımda, isteksizce başını sallıyor. "Tamam." Vücuduna bakıyor ve kızarması derinleşiyor. "Belki bir duş da alırım."

"Her santimini kendim temizleyeceğim."

Gülümsemesi göğsümü düğüm düğüm ediyor. "Söz mü?" "Sana her şeyi vaat ediyorum, Fawn."

ALTINCI BÖLÜM

Fawn

Benny'nin evi büyüü bir yer.

Aynı zamanda devler ülkesine girmek gibi. Tüm mobilyaları el işçiliğiyle yapılmış ve onun boyutlarında birini barındıracak şekilde inşa edilmiş. Evin her santimi temiz, düzenli ve mutfak da bir istisna değil. Beni rahat odaya taşıyor ve tezgâhın üzerine oturtuyor, elleri bedenimden ayrılmaya isteksiz. Ben de isteksizim. O bana dokunmadığında nabzım yavaşlıyor ve çok daha üşüyorum.

Benny'ye olan tutkumun ne kadar derin olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama şimdi... şimdi içime girdiğine göre, şimdi bağlandığımıza göre, ne kadar saf olduğumu anlıyorum. Bu bir karasevda değil. O benim ruh eşim. Ormanda ona ilk rastladığımda bunu anlamıştım. Onu hayvanlarla birlikte görmek, benim için endişelenmesini ve benimle ilgilenmesini deneyimlemek, ona hayranlığımı tam anlamıyla bir saplantıya dönüştürdü.

Ve o da bunu geri veriyor. Benim için şiddetten vazgeçecek. Bu iyi bir şey, çünkü daha azını kabul edemem. O kadar uzun süre öfke, kin ve kanla yaşadım ki neredeyse ruhumu ezecekti. Defterlerim olmasaydı, nasıl hayatta kalabilirdim emin değilim. Şimdi Benny olmadan nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum.

Lütfen izin verme.

O adam -Grim- Benny'nin patronuyla ilgili bir sorun olabileceğinden bahsetti. Frank adında bir adam. Benny'nin mutfakta dolaşmasını, gözlerinin birkaç saniyede bir bana kaymasını izlerken, Frank'in yeni bulduğumuz huzuru bozmaması için sessiz bir dua ediyorum.

Benny midemdeki gurultuyu durduran köfteli bir sandviç yediriyor bana. Ben yerken dizlerimi öpüyor, iri parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. O kadar açım ki, sandviç göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor ve Benny memnun bir homurtuyla beni tezgahıtan alıp evin arka tarafına taşıyor. Yatak odasının önünden geçiyoruz ve yatağına bir göz atıyorum. Arka bahçe büyüklüğünde, şiltenin üstü yerden en az bir metre yükseklikte, dört posterli bir yatak.

"Sana yatak için merdiven yaparım," diyor hışımla, beni sıkıca kucaklayarak. "Ya da iyisi, seni kendim kaldırırım. Eğer tuvalete gitmen gerekirse

Gecenin bir yarısı banyo yaparken beni uyandıracaksın ve ben de sana yardım edeceğim. Seni... oraya getireceğim."

"Belki de merdivenler iyi bir fikirdir. Uykunu bölmek istemem."

"Hayır." Çenesi esniyor. "Seninle ilgilenmek istiyorum." Yutkunduğu duyulabiliyor. "Bu babalık işlerinden hiç anlamam ama... seninle ilgilenmek benim yapabileceğim bir şey gibi görünüyor." Gözlerini umutla arıyor. "Öyle değil mi?"

Birdenbire garip bir şekilde utandığını hissederek başını sallıyorum. Bu hikâyelerin daha yaramazca olduğundan hep şüphelenmişimdir. Benny'nin bu tür ilişkiler hakkında en ufak bir bilgisi bile olmaması bunu doğruluyor. "Sana böyle seslenmem hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye geveleyerek bizi banyoya yönlendiriyor. "Gerçi bana *bok kafalı* diyebilirsin ve buna bayılırım, Fawn."

Benny beni banyo zemininin soğuk mermerine ayaklarımın üzerine yatırdığında hâlâ gülüyorum. Küvetin kenarına diz çöküp musluğu açtığında sırt kaslarının dramatik esnemesi karşısında ağzım sulanıyor. Giderleri tıkıyor ve devasa küveti buharlı suyla dolduruyor. Sonra tekrar ayağa kalkıyor, önümde uzun süre tereddüt ettikten sonra elbisemin eteğini parmaklarının arasına alıyor ve yukarı, yukarı ve başımın üzerine doğru sürüklüyor. Elbiseyi yere bırakıyor ve nefesi hızla girip çıkmaya başlıyor, fermuarının arkasında balkabağı büyüklüğünde bir şişkinlik hızla yükseliyor.

"Çok narinsin," diyor Benny hışımla, işaret parmağıyla köprücük kemiğimi yoklayarak. "Seni zincirlediği için babanı katletmek istiyorum."

Bileğini öpmek için eğildim. "Artık öldürmek yok, unuttun mu?"

"Bir taneye daha ne dersin? Bunu gerçekten hak ediyor."

"Hayır. Bir tane bile olmaz." Uzanıp yüzünün kenarlarındaki kılları okşuyorum. "Ayrıca, artık ondan kurtulduk."

Benny'nin yüz hatlarında rahatsız edici bir şeyin parıltısı dans ediyor ve Frank'le aramızdaki anlaşmazlığa dair endişelerimi artırıyor ama şimdi bunu düşünmek istemiyorum. Banyo yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, özellikle de bu kadar büyük, temiz ve rahat görünen bir küvette. Bu sabah hamamböcekleriyle birlikte bir bodrumda kilitliydim ve şimdi devimin himayesindeyim. Bir süreliğine yeni gerçekliğimin ışıltısının tadını çıkarmak istiyorum.

Benny'nin göğsünün ortasına bir öpücük bırakarak onun yanından küvete doğru yürüyorum, bacağımı yan tarafa atıyorum ve çıplak bedenimi kutsanmış suya batırıyorum

sıcaklık, gözlerim mükemmellikten yaşıyor. Kemiklerim eriyor, başım küvetin kenarında sallanıyor. Mutluluktan öylesine kendimden geçmişim ki, Benny beni temizlemeye başladığında hazırlıksız yakalanıyorum. Büyük pençelerini kullanarak saçlarıma su döküyor ve saç tellerimi onun gibi kokan bir şampuanla köpürtüyor. Yanan odun ve baharat. Şampuanı duruladıktan sonra basit sabun kalıbını alıp avuçlarının arasında ovuşturuyor, bir yandan da suyun içinden vücudumu inceliyor.

Köpüklü elleriyle bana dokunmadığında, gözlerimi açtığımda onu kaşlarını çatmış halde buluyorum.

"Sorun nedir?"

Homurdanıyor, sabun kalıbını biraz fazla güç kullanarak yere bırakıyor. "O defterler senin için önemli. Onları yanımızda götürmeliydik."

"Aslında." Saç diplerime kadar kızardığım kesin. "Kendi hikâyelerimi yazmayı deneyebilirim diye düşünüyordum."

Bir erkeğin kaşları havaya kalkıyor. "Seks hakkında hikâyeler mi?" Tepkisini dikkatle izleyerek başımı sallıyorum, dudakları seğirdiğinde nabzım mutlu bir şekilde yükseliyor. "Sadece seks değil. İlişkiler. Gerilim. Belki biraz mizah. Ama en çok mahrem kısımları yazarken heyecanlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

"O zaman yapacağın şey bu." Benny'nin elleri yukarıdan aşağıya doğru üzerimde geziniyor, tenimdeki kir tabakasını temizliyor, boynuma, ayak parmaklarıma, iç uyluklarıma ekstra ilgi gösteriyor. Dokunuşları saçma değil ama şehvetini benden saklamıyor. Küvetin dibindeki pozisyonumdan bile gömleğinden sızmaya başlayan teri, pantolonunun üst düğmesinin korkunç bir gerginlik içinde olduğunu, boynundaki damarların daha da belirginleştiğini görebiliyorum. "Yani sadece evimde yaşayan dünyanın en güzel kızına sahip olmakla kalmıyorum, aynı zamanda kitap da yazacak." Duraklıyor, yere bakıyor. "Senin harika şeyler yapmanı istiyorum, Fawn. Bunların gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama zamanla farkına varacağından endişeleniyorum..."

Bana söylediği şeyin önemini hissederek dönüyorum ve küvette doğruluyorum. "Ne?"

"Bir devde karar kıldığınızı fark edeceksiniz." Boğazını acıyla temizliyor. "Bu kadar iyi okuyup yazabildiğine göre okula gitmiş olmalısın, değil mi?"

"Sadece on altı yaşına kadar ve annem beni terk edene kadar. Ondan sonra, şey... babam benim de kaçacağıma ikna oldu, bu yüzden beni okuldan aldı." Başımı sallıyorum, göğüs kemiğime bir sızı saplanıyor. "İşin en kötü yanı... beni koruyucu olmak için evde tutmadı. O sadece bir çocuk sahibi olmaktan endişeleniyordu."

İtibarı iki kez zedelenmiş. Kadınlarının kaçmasını engelleyemeyen bir adam. Beni sevdiğinden falan değildi."

"Kendi itibarını lekeledi, bebeğim. Ve senin gibi bir meleği sevemeyen bir adam hiçbir şeyi sevemez. Belki kendisi hariç."

İşini bitirdiğinde kalbim öyle bir minnetle çarpıyor ki, tek yapabildiğim göz kırpma ve burnumu çekmek oluyor. Sözlerinin ne kadar etkili olduğunun farkında mı? Hiç kimsenin bana bu kadar nazik bir şey söylemediğinin farkında mı... ve bunu gerçekten kastettiğinin? Büyüdükçe, bataklık civarındaki çocuklar balıkçıya ya da ekmek almaya giderken bana iltifat ederlerdi. Güzel, akıllı ve tatlı olduğumu söylerlerdi ama bunların kastetmezlerdi. Sadece vücudumu istiyorlardı.

Benny ile, hiçbir şey saklamayan bu adamla, samimiyeti çok açık.

Öleceğim güne kadar ona değer vereceğim.

"Ben de okulu bitirmedim. Ama oradayken dikkatimi bile vermedim. Diğer çocukların saldırılarını savuşturmakla meşguldüm. Güçlerini kanıtlamak istiyorlardı. Bunu yapmanın en büyük çocukla kavga etmekten daha iyi bir yolu yoktu." Bir el bezi alıp suya daldırıyor ve yavaşça yanaklarımda, kulaklarımda arkasında gezdiriyor. "Bir süre sonra annem kavga yüzünden okula çağrılmaktan bıktı. Kimse benim azmettirici olmadığımı inanmıyordu. Zorbalık için yaratıldığımı görmek için bana bakmaları yeterliydi." Büyük omuzlarından biri geriye doğru yuvarlanıyor. "Sonunda annem beni evden kovdu. Kendi başımın çaresine bakmam için elimdekileri kullanmamı söyledi. Sahip olduğum şey, Fawn, kas. Ve bu korkunç surat. Ona bakmaktan bıkacaksın ve seni suçlayamam."

Kalbim boğazımda çılgınca atıyor.

Kulaklarının ucu kızarmış ve bana bakamıyor. "Sana bir şey söylemem gerek," diye geveliyorum.

Gözlerini ihtiyatla benimkilere dikti. Dehşet dolu. "Zaten oluyor, değil mi?"

"Ne? Hayır!" Bedenim kendi kendine hareket ediyor, sırlıklam ve çırılçıplak küvetten çıkıyor, devimin kucığına oturuyor ve yüzünü ellerimle kavriyorum. "Sana şunu söylemem gerek... Seni daha önce gördüm. Birçok kez."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Ne zaman?"

"Ormanda." Hafif bir sapıklık yaptığımı yüksek sesle itiraf ettiğim için biraz utanıyorum, bu yüzden başımı eğip gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Babamın keyfinin yerinde olduğu günlerde ya da beni zincire vurmadan sızdığı gecelerde

Yürüyüşler. Uzun yürüyüşler. Ve seni yaralı hayvanları toplarken görürdüm. Ya da iyileşmiş olanları tekrar doğaya salmak. A-and....and..."

"Ne oldu bebeğim?"

"Sana aşık oldum. Seni bir süredir uzaktan seviyordum ve sana söylemeliydim ama seni gözetlediğimi öğrenince çıldırmandan korktum. Bodrumuma girdiğinde inanamadım-"

Benny parmağını dudaklarımın üzerine koyarak konuşmamı engelliyor, yüzünde bir inanmazlık maskesi var. "Şunu doğru anlamama izin ver. Beni izliyordun."

Suçlulukla başımı salladım.

"Bunun için üzüleceğimi mi sanıyorsun?" Benny yavaşça devam eder. "Senin - lanet olası bir *meleğin* - benim için yanıp tutuştuğun gerçeğine mi?"

Şaşkınlığım utancımı gölgeliyor. "Üzgün değilsin."

Öne atılıp sert bir öpücükle ağzımı yakalıyor, parmakları saçlarıma saplanıyor. "Hayır, üzgün değilim Fawn," diyor alnımızı birbirine yaklaştırarak. "Ben de seni seviyorum. Seni gördüğüm anda sevdim. Ama senin de beni sevmen?" Gülüşü inanılır gibi değil. "Anlamıyor musun? Ben gezegendeki en şanslı piçim."

Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. O beni seviyor! "Hayvanları kurtarışını izlerken... Senin bir katil olmaman gerektiğini böyle anlıyorum." Benny'nin kucığında daha da yakınlaşıyorum, şişkinliğini cinsel organımla bulup aşağı doğru bastırıyorum. "Sen benim tatlı devimden başka bir şey değilsin."

Sıktığı dişlerinin arasından inliyor. "Seni becerme şeklim hiç tatlı değil, küçük kız. Hem de hiç. Neyim var bilmiyorum. Çok kırılıgansın. Seni bir yastığın üzerinde taşımak ve aynı zamanda sikimle dövmek istiyorum."

Az önce tüm düğmelerini çözmeyi başardım. Şimdi gömleğini inanılmaz geniş, kaslı omuzlarından itiyorum ve ortaya çıkardığım paha biçilmez sanat eseri karşısında utanmadan inliyorum. Yara izleri ve kıllarla kaplı ve ben her bir santimini seviyorum. "Belki de vücudun benimkini dinliyordur baba," diye mırıldanıyorum, ağzımla kulağını okşayarak. "Ve vücudum seninkine dövülmeyi sevdiğimi söylüyor."

"Aman Tanrım," diyor kısık sesle, kadınlığının onun seksini yukarı ve geri, yukarı ve geri sürdüğü yere bakıyor. "Bunun benim hayatım olduğuna inanmıyorum."

Casusluk faaliyetlerimden korkmuyor. Hayır, beni seviyor. Beni seviyor ve yaptığım her şey onu tahrik ediyor. Belki de ikimiz de rüya görüyoruz. Eğer öyleyse, umarım ikimiz de uyanmayız. "Benny?"

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, arka tarafımı avuçluyor ve pantolonunun içinden ona binmeme yardım ediyor, büyük kalçaları istemsizce yerden kalkıyor. "Söyle bana. Bir şeye ihtiyacın olursa, getiririm. Ne istersen."

Yemin etmesi beni nefessiz bıraktı. "Yazmak istediğim hikâyeler için biraz araştırma yapmama yardım edebileceğini umuyordum." Eğildim ve onu uzun, ıslak, dolambaçlı bir öpücüğün içine çektim. "Erkeğimi emmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bana gösterebilir misin?"

"Sen..." Şiddetli bir ürperti onu sarar. "Sikimi emmek ister misin?"

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyorum, ağzını yalıyorum. "*Lütfen.*"

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyor, pantolonunu aceleyle açmak için aramıza uzanıyor, fermuarını yüzünü buruşturarak indiriyor. "İstediğin kadar az ya da çok emebilirsin. Sadece seni koklayabildiğim, sana bakabildiğim, seni yıkayabildiğim için minnettarım. O ağzın... *oh lanet olsun.*"

O konuşurken ben de vücudundan aşağı doğru kaydım ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Şimdi kığım havada eğilmiş, dudaklarım onun kabarmış ereksiyonuna bir santim mesafede. "Bunu beklemelisin," diye fısıldıyorum, dilimin ucunu başının etrafında gezdirerek bacaklarının yerde sarsılmasını sağlıyorum. "Arada bir beni tutup ağzımla sertçe sevişmezsen, o sahneyi bir kitaba nasıl yazabilirim?" Onu bir kez daha iyice yalıyorum, sonra kalın gövdesinin yarısını dudaklarımdan geçirmek için kendi tükürüğümün kayganlığını kullanıyorum. Soğanlı ucu boğazıma yaklaştıkça titremeleri artırıyor. "Bana yardım etmek istemiyor musun?"

"Evet. . *Evet.*" Ter artık yüzünün kenarlarından aşağı dökülüyor, göğüs kılları terden keçeleşiyor. Ve iki elimle kalın uyarılmış aletin etrafını sarıp sevgiyle, sıkıca okşadığımda, başını emerken, banyoya saldıgı yüksek sesli inlemeler neredeyse sağır edici. "Parmak eklemlerini taşaklarıma geçir bebeğim, yoksa boşalacağım."

İşte bu defterlerimde hiç okumadığım bir şey. Şaftını ağzıma sokup çıkarmaya, daha derine ve daha derine sürüklemeye devam ederken, eklemlerimi kesesine indirip sert, pürüzsüz yüzeyde büküyorum, midesinin titremesini izliyorum, benimki de aynı şeyi yapıyor. Bu adamın güçlü vücudu üzerinde böyle bir kontrole sahip olmak -tüm numaraları bilmek- bir onurdur. Ve bedenim ıslanarak onu onurlandırıyor. Korkunç derecede ıslak ve hazır. Dizlerim

banyonun mermer zemininde huzursuz, karnım sıkı, dalgalanan bir sıkışma içinde.

"Hiç yardımcı olmuyor. O küçük kızın ağzı çok tatlı." Kendimi sırtüstü yatmış, dizlerimi açmış, Benny'nin başını kalçalarımın arasında bulmadan önce hazırlanmak için tek bir saniyem bile yok. "Araştırma için de buna ihtiyacın var, değil mi?" Bana uzun uzun yalıyor, tadı gözlerini kamaştırıyor. "Bu sulu küçük şeftali hakkında kendi kitabımı yazmam gerekebilir." Klitorisimin tam üstüne iki tokat atıyor, zevkten karnıma doğru ok gibi fırlıyor. "Bütün bu ıslaklık banyodan değil. Azgın kızım bu büyük, çirkin aleti emmeyi seviyor."

Ona güzel olduğunu söylemek istiyorum. Her kırmızı, nabız gibi atan santimi. Her damarı. Ama şimdi beni ciddi ciddi yalıyor. Işıklar, renkler ve sesler gözlerimin önünde yanıp sönüyor, başımı döndürüyor. Bir şekilde biliyorum, biliyorum, hayatımdaki tüm korkunç zamanları bu an için atlattım. Bu adamın dilinin kıvrımlarımı yalaması ve o zor meyveyi açlıkla parlatması için. Kulaklarımda acele bir çığlık kopuyor ve başını kavıyorum, kalçalarım düşünmeden yukarı doğru yuvarlanıyor, zevk çığlıklarım banyonun duvarında yankılanıyor.

Ben vahşiyim. Bunun için
vahşiyim. Onun için.

Üzerime gelen orgazm mucizevi. Cennetin kapılarına doğru bir yükseliş. Havayı emiyorum, vücudum kıvranıyor, ağzım kelimeler üretmiyor ya da içimde kükreyen mutluluğun büyüklüğünü kavrayamıyor. Islaklığım ağzının her tarafına fişkirirken o an ölümsüzleşiyorum. Ve sonra hareket ediyorum. Çılgınca.

Benny onu tekrar oturur pozisyona itmeme ve kucağına tırmanmama izin veriyor, sağ elim sert seksini nemli deliğime yönlendiriyor ve sadece onun sağlayabileceği bir çapa için çaresizce içeri tıkıyor. Fırtınada bir bağ. Ve gırtlaktan gelen bir sesle yere çöküyorum, çılgınca kalçalarımınla onun sertliğine biniyorum, dişlerim boynunun kenarına batıyor, tırnaklarım geniş, kıllı göğsünü kazıyor ve kısık sesle adımı çağırmasına neden oluyor.

"Babam amımı çok güzel yaladı," diye omzuna karşı sızlanıyorum. "Her zaman istiyorum. Lütfen. Lütfen. İyi bir kız olacağım."

Göğsü kabarıyor, ereksiyonu o kadar sert ve şişmiş ki, zar zor etimden dışarı kaydırıp tekrar içeri sok. Neredeyse sıkışmıştım. Ama Benny kalçalarımı cezalandırıcı bir şekilde kavıyor ve bana yardım ediyor, gözleri neredeyse şehvetten kararmış. "Bu dili kazanmak için iyi bir kız olmana gerek yok. Bu

sana hizmet eder, bebeğim. Sadece Fawn." İri eli sağ kalçama sertçe vuruyor ve görüş alanımda kıvılcımlar saçıyor. "Bunu talep etsen iyi olur."

Başımı saygıyla sallıyorum, kalçalarım hızlanıyor. Ve çelik etinin klitorisime sürtündüğü bir aç bulduğumda, daha hızlı, daha hızlı gidiyorum, nem uyluklarımdan aşağı akıyor, karnımda yaklaşan rahatlamanın o belirgin çırpınışı beni çıldırtıyor. "Beni her gün, her saat yala," diye sızlanıyorum ağzına karşı. "Nerede olursak olalım, külotumu indir ve beni yala."

"Sırada o göt deliği var," diye ısırtıyor, beni sırtüstü çeviriyor ve kendini her zamankinden daha derine sokuyor, o kadar derine ki varlığını her yerde hissediyorum. Onun tarafından tüketildim. Devimin altındayım, mermer zeminde bir yukarı bir geri kayıyorum, göğsü tenime sürtünüyor, bacaklarım ısrarcı eller tarafından itilerek açılıyor ve asla durmak istemiyorum. Asla. "Geliyorum, küçük kız. O daracık sik deliğinin içine. Beni mahvettin. *Lanet olsun.*"

Üstümde sertleştiğinde, kırık bir şekilde inlediğinde, vücudu kontrolsüzce titrediğinde, ben de cennetimi buluyorum. Zevkin beni sarıp sarmalaması ve sıkması, kalçalarımı jöleye çevirmesi, o fişkirirken kadınlığımın onun etrafında daralması, sonsuz, şiddetli bir kudurganlıkla içime boşalması karşısında nefesim kesiliyor. Tek yapabildiğim orada uzanmak ve vücudunun son, umutsuz dürtülerini içime almak, bacaklarım gevşek, fethedilmiş.

Benny beni sadece kollarının arasına aldı, kucakladı ve sallamaya başladı...

Evde bir ses duyduğumuzda. Banyonun dışında. Kasları sertleşiyor, dudakları hırıltıyla geriliyor.

"Belki de hayvanlardan biridir?" Bir şekilde öyle olmadığını bildiğim halde soruyorum. Benny ayağa kalkıyor ve banyoyu hızla geçerek duş kabinine gidiyor,

Beni içeride, kısmi bir fayans duvarın arkasına yerleştirdi. "Burada kal. Hiçbir sebeple dışarı çıkma."

Pantolonunu bağlarken beni sertçe öpüyor. Sonra başımın üstünden katlanmış havluların bulunduğu rafa doğru uzanıyor ve bir silah çıkarıyor.

"Kim var orada?" Benny silahını havaya kaldırmış bir şekilde kapıya doğru ilerlerken, silah taşımayı iyi bildiği konusunda şüpheye yer bırakmayacak bir duruş sergiler. Kullanmakta da.

"Benim, Benny," diye sesleniyor tanımadığım bir ses. "Ben Frank. Görünüşe göre konuşmamız gerekiyor. Patronla çalışan. Bize kahve yapma cüretini gösterdim."

Benny'nin omuzları sertleşiyor ve gözleri banyo aynasında beni buluyor. Orada korku var. Frank, Benny'nin yalnız olmadığını bilecek kadar uzun süredir evde. Sesimi duydu. Bundan çok daha fazlasını duydu, gerçekten. Beni saklamanın bir anlamı yok.

Frank, "Devam et ve kızı da yanında getir," dedi. "Eğer onu teminat olarak aldıysan -ki senin de bildiğin gibi bu kurallara aykırı- o zaman teknik olarak bana ait. Ve ooh oğlum, çok alıngan birine benziyor. Onu yanımda götüreceğim." Kıkırdıyor. "Sence bana baba demesini de sağlayabilir miyim?"

Hiç bu kadar çabuk dönüşen bir adam görmemiştim.

Benim tatlı devim göz açıp kapayıncaya kadar bir çılgına dönüşüyor. İfadesine öyle bir şiddet doluyor ki gözlerinin akı kıpkırmızı oluyor.

Bana verdiği sözü bozmak üzere olduğunu hissederek başımı sallıyorum.

"Hayır.

Benny-"

Ama artık çok geçtir. Kapıyı tekmeleyerek açıyor ve silahını doğrultarak diğer tarafta duran adamın göğsüne doğru bir el ateş ediyor. Patlama sesi kulaklarımda yankılanıyor ve onları çınlatıyor. Ağır çekimde bir an şaşkın şaşkın durup adamın göğsünden akan kanı izliyorum. Öksürüyor ve bir başka kan püskürmesi çenesini ince bir sise boyuyor ve işte o zaman transım bozuluyor. İşte o zaman ellerim titreyerek kendimi bir havluya sarıyorum, banyonun penceresini açıyorum, dışarı çıkıyorum ve kaçıyorum. Şiddetten uzağa.

Hayatı cinayetle o kadar iç içe geçmiş bir adamdan uzakta ki, bundan gerçekten vazgeçebileceğini düşünmekle aptallık etmişim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Benny

silahı indiriyorum ve patronuma bakıyorum. Oturma odamın zeminine düşmüş ve yanlara doğru yığılmış, göğsünü tutuyor, hırıltıyla nefes alıyor. Bir parça sempati hissediyor muyum? Hayır. Fawn'ı yanına alacağını ve... ona dokunacağını, *benim olana dokunacağını* söylediğinde... ölüm fermanını imzalamıştı.

Yani hayır, yaptığım şey için pişmanlık duymuyorum.

Tek onu ellerimle boğmamış olmam.

Yerde hareketsiz kaldığı süre uzadıkça, öfkem daha da azalmaya başlıyor. Gerçeklik tekrar odak noktasına geliyor. Az önce patronumu öldürdüm. Güçlü bir adamı. Ve bunu Fawn'ın önünde yaptım.

Şiddeti hayatımızdan uzak tutacağıma dair defalarca söz verdikten sonra onu şiddete maruz bıraktım.

Yine de, bu bir istisna olmalı, değil mi? Onu benden almakla tehdit etti. Bunu yapacak araçları da var. Emrinde yüz adam var. Bir hayvan gibi savaşırdım. On, hatta belki yirmi adamı savuşturabilirdim ama aynı anda her yerde olamam. Kurşun geçirmez de değilim. Bu ya ölmek ya da öldürmektir.

Elimde son bir ölüm kaldı.

Cinayet işle ya da hayatımdaki en iyi şeyi kaybet.

Meleğimi. Zavallı meleğim dehşete düşmüş olmalı.

Anlayacaktır, değil mi? Bunu yapmak zorunda olduğumu anlayacaktır.

Tökezleyerek banyoya girerken kalbim boğazımda bir o yana bir bu yana çarpıyor. Duşa doğru hamle yapıyorum, kulakları sağır eden inkâr kükremem duvarlarda yankılanıyor. Görüşümü kırmızı kaplıyor. Buz gibi soğuk ter derimin üzerinde ince bir tabaka haline geliyor. Arkamı döndüğümde açık pencereyi fark ediyorum ve iki kere düşünmeden koşmaya başlıyorum. Patronumun yanından geçip evimin ön kapısından çıkıyorum ve çılgınca sağa sola bakıyorum. Dümdüz ileriye.

Yerleşkenin tek giriş ve çıkışı kapalıydı. Ve ne arayacağını bilmediği sürece, yeşillikler arasında hafif bir kırılma, onu kaçıracaktı. Başka bir çıkış yolu yok. Duvarlara tırmanmadığı sürece. Ama arazim geniş ve sıktır. Yeşilliklerin arasında saklanacak pek çok yer var. Bu

Benden saklanıyor olması beni kırıgın bir şekilde bayıltıyor, başım dönüyor, mide bulandırıcı bir daire çiziyorum. *Nerede o?*

"Fawn!"

Ardından gelen sessizlikle kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Bir an için onun sadece benim hayalimde mi yaşadığını merak ediyorum. Böylesine mükemmel bir varlık başka nasıl benimle birlikte olmak isteyebilirdi ki? Ama hayır. Hayır, onun kokusunu tenimde hissedebiliyorum. Pençe izleri hâlâ göğsümde görünüyor. Kafam onunla dolu. Her gülüşü, her kıkırdaması, bana söylediği her kelime.

"Fawn, lütfen. Özür dilerim." Evin sağ tarafında dönüp ağaçların arasında onu görebilmek için etrafı kolaçan ediyorum. Korkmuş. Muhtemelen çok korkmuştur ve bu benim hatam. Onu patronumun cinayetine hazırlamalıydım, kısa bir süre için bile olsa. Farklı bir şekilde ele almalıydım. En azından banyonun kapısını kapatmalıydım, böylece başka bir adamın canının tanık olmak zorunda kalmayacaktı. "Bebeğim, çık dışarı. Benden korkmana gerek olmadığını biliyorsun. Birinin serçe parmağını koparmasına izin vereceğime milyonlarca kez ölürüm."

İlerideki çalılarda bir hışırtı duyuyorum ve açık mavi bir ışık görüyorum.

O yöne doğru koşuyorum ve onu yapraklı bir zeminde dizlerini göğsüne çekmiş, top gibi büzülmüş halde buluyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. O kadar çok titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Üzerinde aceleyle çekilmiş bir havludan başka bir şey yok. Bu manzara beni neredeyse kahrediyor. Biri karnıma çekiçle vursa yeridir.

"Fawn..."

"Biliyorum." Gözlerini kaçırıyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Onu öldürmek *zorundaydın*. Başka seçeneğin yoktu. Ama onu ikna etmeye çalışmadın bile. *Denemedin* bile."

"Sana verdiğim sözü tutmadığım için özür dilerim. Frank'in neler yapabileceğini bildiğim için bunu asla yapmamalıydım. Seni kendisi için isteyeceğini bilmeliydim." Silahın namlusunu şakağıma dayadım, sahiplenme duygusu yeni bilenmiş bir kılıç gibi içime saplandı. "Bu lanet dünyadaki her erkek seni kendisi için isteyecek!"

"Ve hepsini öldürmek isteyeceksin." Burnunu çekiyor, üzüntüyle başını sallıyor. "Bunun tekrar tekrar olmasını izleyemem."

O haklı. O tehlikedeyken kendimi kontrol edemeyeceğim. Bu kız söz konusu olduğunda hiçbir sebep ya da mantık yok.

"Buraya gel." Nefesim kesildi. "Sana sarılmama izin ver ve bunu konuşalım."

Bir gözyaşı damlası yanağından aşağı yuvarlanıyor, dikkati elimdeki bir şeye kayıyor ve ben hala silahı tuttuğumu fark ediyorum. Yavaşça, silahı birkaç metre uzağa bırakıyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyor. Böylece bir canavar olduğumu hatırlamak zorunda kalmayacaktı. Ama hala bana gelmiyor. Sadece havluya daha sıkı sarılıyor, yabancı otların arasında kırık bir melek gibi.

Kasvetli bir .

Şiddet dolu bir hayat istemiyor.

Ve başka bir adam benim olanı almaya kalkarsa cinayet işlemeyeceğime söz veremem. Onlar da yapacaktır. O parlak bir ışık feneri. Cinsel bir bomba. Kelimelerin ötesinde güzel. Tatlı, zeki ve iyimser. Bensiz daha iyi olurdu, ama ne yazık ki, bunun olmasına imkan yok.

"Sensiz delirirdim," diye törpüledim. "Biri bana merhamet edip beni vurana kadar Louisiana'yı kasıp kavururdum. Ama o kısa süre bile... birinin beni acımdan kurtarması için geçen süre... çok fazla olurdu. Dünyayı lanet acımla siyaha boyardım." Dişlerim birbirine yapışmış gibi. "Gitmiyorsun."

"Evet, öyleyim." Titremesi duruyor ve çenesi kalkıyor. "Seni sevmeme rağmen."

Acı dolu bir sesle saçlarımı yoluyorum. "Fawn, seni bağlamak zorunda bırakma beni. *Lütfen.*"

İlk başta, yüzündeki renk kaybolduğunda, bunun benim tehdidim yüzünden olduğunu düşündüm. Neden olmasın ki? Az önce deli bir adam olduğumu kanıtladım. Onu hapsedmekle tehdit ettim, tıpkı onu bulduğumda olduğu gibi. Ve kendimi durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Ona kafayı taktım. Aklımı kaçırdım. Onun buradan, hayatımdan çıkıp gitmesine, geleceği tahmin edebildiğimden daha fazla izin veremem.

Ama meleğimin solgunlaşmasının nedeni

tehdidim değil. Bunu arkamda bir silah

patladığında anladım.

"Nabzımı kontrol etmeliydin, seni çirkin piç," diye homurdandı Frank.

Dışarı.

durdu. İçimdeki her şey ölüm gibi hareketsizleşiyor.

Bu sabah, Fawn'ın varlığından haberdar olmadan önce, tetiği çekse bile umurunda olmazdı. *İyi*, diye düşünürdüm. *Bu dünyanın zaten bana ihtiyacı yok.* Ama Frank beni şimdi vurup öldürürse, onu almakta özgür olacak. Şeytani ellerini onun mükemmel teninde gezdirecek. Kendi saplantısını bile oluşturabilir. Fawn söz konusu olduğunda, bunu yapmanın mümkün olduğundan emin değilim.

Aksi takdirde. O gezegendeki en saplantılı varlık. Ve o bana ait.

"Eller yukarı, Benny, yoksa kurşunu onun yerine gömerim."

Ellerim otomatik olarak kalkıyor, yaralı bir Fawn'ın görüntüsü başımı döndürüyor.

"Onun için neden cinayet işlediğini anlayabiliyorum. Silahın oğlu. Ne kadar güzel bir kız, değil mi?" Dudaklarını şapırdatıyor. "Bir erkeğin sevişirken böyle uluduğunu hiç duymamıştım. Cehennemden daha sıkı olmalı. Bunu öğrenmeyi hedefliyorum."

Vücudum artan titriyor. İnançsızlık.

İnkâr.

Şimdi dönüp ona doğru hamle yaparsam, beni vurur, ama ben sert bir orospu çocuğuyum. Kafamdan ya da doğrudan kalbimden vurmazsa, onu öldürecek kadar uzun yaşayacağım. Fawn'ı onun pençelerinden kurtaracak kadar uzun yaşayacağım. Hayatının geri kalanında benim evimde yaşayabilir. Burada güvende olacak, değil mi?

Frank'in ahbabları onu aramaya gelene kadar.

Öfkeden çaresiz, dişlerimin arasından bağıriyorum, vücudum titriyor.

Frank çektiğim acıyı görünce güldü. "Seni tanımak güzeldi, Benny Beat Down."

Fawn yana doğru daldı ve silahımı aldı. Keskin bir vınlama sesi geliyor ve sonra her şey sessizleşiyor. En azından arkamdan gürültülü bir gümbürtü gelene kadar ve Frank'i gökyüzüne bakarken bulmak için dönüyorum, bu sefer gözlerinde bir gram yaşam yok. Hayır, olamazdı. Alnının ortasındaki kurşun deliğiyle olmazdı.

Tek düşünebildiğim meleğime bakmak.

Yaşadığım şokla mücadele edip dizlerimin üzerinde ona doğru yürüyorum, silahı soğuk parmaklarından nazıkçe çekip yaprakların arasından kaydırıyorum. Sonra onu kucağıma çekiyorum ve buz gibi tenini ısıtmak için elimden geleni yapıyorum, avuçlarımla ovuyorum, ulaşabildiğim her yerini öpüyorum. "Tanrım, benim kızım değil. Benim kızım değil. Senden bunu yapmanı asla istemezdim. Kim olduğuna bu kadar aykırı bir şey yapmak zorunda kalmadan nefret ediyorum-"

"Hayır," diye mırıldanıyor, sesi biraz sersemlemiş gibi çıkıyor. "Şimdi anlıyorum. Daha önce anlamamıştım. Ama... birini sevdiğinizde, onun incineceği düşüncesi dayanılmazdır. Seni vurmasına izin veremezdim ve vururdu da. Hiç böyle bir kötülük görmemişim. Onun gibi. Erkeğimi almasına izin veremezdim. I

Şimdi anlıyorum." Kucağımda dönüyor ve bacaklarını belime doluyor, vücudu sessiz gözyaşlarıyla titriyor. "Onu tekrar öldürebilirim. Senin için. Benim tatlı devim."

"Bir daha asla eline silah almak zorunda kalmayacaksın," diye söz veriyorum hararetle, onu göğsüme bastırarak. "Bir daha asla, Fawn."

"Ama yapacaksın." Bana bakmak için geri çekildiğinde gözleri berraktı. "Frank'in beni alacağını düşündüğümde hissettiğim korkuyu hiç hissetmemiştim. Erkeklerin aralarındaki anlaşmazlıkları her zaman kelimelerle çözebileceğine inanmakla saflık etmişim. Birinin içinde saf kötülük varsa, o adamın gözlerinde gördüğüm gibi... belki de onu durdurmanın tek bir yolu vardır." Yutkunuyor. "Onun gibi çok adam var mı Benny?"

Ona yalan söylemek istiyorum. Ona dünyanın büyümlü bir yer olduğunu söylemek. Güneş ışığı ve konforla dolu bir ütopyada yaşamayı hak ediyor. Ama ona bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Yaşadığım sürece ona verdiğim sözden asla geri dönmeyeceğim. "Evet, dışarıda bir sürü kötü adam var bebeğim."

Havlu gevşiyor ve sarkıyor. Kucağıma daha da yaklaşıyor, kocaman, muhteşem gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Beni yakalamalarına izin verme baba."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum ateşli bir şekilde, kokusunu içime çekerek. "Kapıları güçlendireceğim. Onları üç metre daha yüksek yapacağım. *Bir daha kimse sana yaklaşamayacak.*"

Sıcak nefesi boğazımda geziniyor ve sikim sertleşiyor. Şimdi tahrik olmanın zamanı değil. Hâlâ üzgünken amının peşinden nefes nefese koştüğüm için piçin tekiyim. Ama Tanrım, onu etrafımda hissetmek istiyorum. Bu mucizenin gerçekleştiğine ve yaptığım şeye rağmen onu elimde tutacağıma dair kendimi rahatlatmak istiyorum. Kim olduğuma rağmen.

"Güzel," diye fısıldıyor ve pantolonumun düğmelerini açmak için aşağı uzanıyor. Bir an sonra kalçalarını kaydırıp beni sıcak, ıslak amına sokuyor ve ben de ona olan tutkumun yoğunluğuyla sarsılmış bir hayvan gibi haykırıyorum. Benim meleğim. "Sen bir katil değilsin, değil mi? Sen bir koruyucusun. Bir kahramansın. Hak edenlerin canını yakıyor, hak etmeyenlere de bakıyorsun. Benim gibi, hayvanların gibi. Belki de haklı bir amaç içinse şiddet iyidir."

Konuşamıyorum. Sadece boynuna doğru nefes alıp başımı .

"Bana karşı sert ol," diye nefes alıyor, iç duvarlarını etrafımda esnetiyor, kalçalarını sallıyor. "Ve beni doldurduğunda, seni nasıl yeni patron yapacağımızı bulacağız..." Dili çene çizgimde geziniyor. "Çünkü sen öyle olmak için yaratılmışsın."

EPILOG

Fawn

Beş Yıl Sonra

Heavy, tacı giyen baştır.

Kocam evimizin ön kapısından içeri giriyor. Beni görmeden önce, ağzının kenarındaki gerginliği fark ettiğim birkaç saniye oluyor. Ama göz göze geldiğimizde bu gerginlik kayboluyor. Beni yemek masasının kenarına oturmuş, gömleklerinden birini giymiş halde gördüğünde, beyaz giysi omuzlarımdan birinden sarkıyor.

Her zamanki gibi, izleri üzerinde durur.

Saçımın bir tutamıyla oynamamı, parmağımın etrafında döndürmemi izliyor.

"Lanet olsun," diyor sessizce, sevgi dolu gözlerinden yayılıyor. "Her şeye değiyorsun, Fawn."

"Ne ne yok?" diye sordum. "Zor bir gün mü geçirdin?"

Benny bir kez başını sallıyor, fermuarının arkasında büyüyen çıkıntıyı düzeltiyor. "Dediğim gibi, eve senin yanına geldiğimde zor günler her saniyesine değişiyor." Kısa bir süre yanımdan geçip gitti. "Çocuklar uyuyor mu?"

"Uh-huh."

Kararsız bir nefesle bana doğru adım atıyor ve ben de bir an için devasa bataklık moruğu kocama hayret ediyorum. Güçlü kalçaları, çok kalın ve sağlam. Etli yumrukları ve bir kilometre genişliğindeki göğsü. Aç yüz ifadesi.

Bu adamın patrondan başka bir şey olması gerekiyor muydu? Tanrım, hayır.

Hayatımda önümdeki yolun kristal berraklığında belirginleştiği iki an oldu. Bir: Benny'yi ormanda ilk gördüğümde onu sonsuza kadar seveceğimi biliyordum. İkincisi: Frank denen adam aşkımın sırtına silah doğrulttuğunda, bir daha asla o kadar çaresiz hissetmek istemediğimi biliyordum. *Asla*. O anda, hayatım boyunca başkalarının merhametine muhtaç olduğumu anladım. Bir bakıma Benny de öyleydi. Emirlerle uymak. İstenilen yere gidiyor ve sonuçta başka bir adamın cebini dolduran parayı topluyordum.

Beş yıl önce, yerleşkemizin zeminindeki o havlunun içinde titrerken, emirleri verenlerin *biz* olacağımıza karar verdim. Yozlaşmış adamlarla ve hayatta kalmak için çırpınan insanlarla dolu bu dünyada yaşayacaksak, o zaman

zirvede olmamız gerekiyordu. Sadece kendimiz için değil, gelecekteki çocuklarımız için de. Artık kaderimize silahlı kötü adamlar karar vermeyecekti. Ya da öfkeli sarhoş adamlar. Ya da oğlunu sokağa atacak veya kızını terk edecek ruhsuz anneler.

Yeterince ihanete uğradık.

Artık duvarlarımız tırmanılamayacak kadar yüksek. Birbirimiz dışında herkes tarafından tabii ki.

Benny ile aramda tek bir engel bile yok.

Hayır, onlar ilk günden beri yıkıldı. Yıkıldılar.

Aşk.

Zamanla büyüyen bir saplantıyla.

Benny önümde durdu ve takım elbise ceketinin içine uzanarak

Bir zarf dolusu para alıp yanımdaki masaya fırlatıyor. "Zor bir gün geçirmiş olabilirim ama en azından bunu gösterecek bir şeyim var," diyor huysuzca, ceketini çıkarıp yere bırakarak. "Bu gece küçük kızımı şımartmayı düşünüyorum. Ama parayla değil."

Ben daha ne yaptığını anlamadan elleri dizlerimin altından kayıyor ve beni masadan çekip alıyor. Ödünç aldığım gömlek başımın üzerinden yukarı çekilip çıkarılıyor. Bir kenara atıldı.

Ve sonra yüzüstü masanın üzerine itildim.

Kıçıma sertçe vuruluyor ve ağzımdan bir inilti çıkıyor.

Yemek masamızın cilalı ahşabına bakarken, içimde kelimelerin ötesinde bir heyecan yükseliyor. Her zaman böyledir. Kalp çarpıntısı çaresizliği. Ellerini üzerime her koyduğunda daha da iyi oluyor, her seferinde daha da istekli.

Olay şu.

Her güçlü erkeğin arkasında güçlü bir kadın vardır derler ve biz de istisna değiliz.

Beş yıl önce, Frank'in cansız bedenini ağzına bir not tıklanmış halde saklandığı yere bıraktık ve herkesin artık Benny'nin yetkili olduğunu bilmesini sağladık. Ve ertesi gün, bu sadece gerçektir. Kralı öldürmüştü. Şehirde yeni bir alfa vardı. Şimdi cemaatimizi o yönetiyor, ben de ara sıra kulağına bilgelik fısıldıyorum. Frank'le aramızdaki fark, bizim bir kuralımız olması. Bir yöntem. Bir borcun vadesi geldiğinde, müstakbel kurbanımıza geri ödemesi için gerekli araçları veririz. Onlara bir iş sağlarız. Bir çıkış yolu.

Bazıları alıyor, bazıları almıyor.

Ancak Benny'nin merhametli yaklaşımı onu bu bölgelerde bir tanrı haline getirdi.

Bu da beni onun tanrıçası yapıyor. Ya da onun meleği, bana büyük bir saygıyla seslendiği gibi.

Şimdi, kemer tokası arkamda şingirdiyor ve homurdanıyor, tangalı arka tarafıma çelik gibi şaftıyla birkaç kez vuruyor, ikimizin de nefesi şimdiden sığılaşıyor.

"Bütün gün bu kışın hayalini kurdum," diye inliyor, tangamın kenarlarını parmaklarının arasına sıkıştırıp dizlerime kadar çekiyor. "Sen de biliyordun, değil mi? O lavanta banyolarından birini bütün olarak yiyeceğimi bile bile aldın." Dizleri yere çarptığında tanıdık bir gümbürtü duyuldu. Popomun yanaklarını ayırıp arka girişimi yalamaya başladığında kalçalarımın arasında ıslak bir telaş oluşuyor. Dilinin düz kısmını aşağı yukarı sürükleyerek ve başparmağının ucuyla oynatarak o büzükle sevişiyor. Sevgiyle öpüyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece iki parmağımı seksime sokarken beni izleyebiliyor. Onun ve benim zevkimiz için onları içeri ve dışarı çekiyorum.

"Beni yalama şekline bayılıyorum baba," diye inliyorum, parmaklarımı derinlere iterek. "Beni hazırlama şeklini seviyorum."

"Sikişmek için. *Evet, Tanrım*, sikişmek için." Sırtıma sert bir şaplak daha. "Her gün evden nasıl çıkıyorum bilmiyorum. Bu daracık amı ve götü bir saniye bile nasıl bırakıyorum bilmiyorum." Popomun ortasını bir kez daha sertçe yalarken homurdanıyor. "Bana bütün gün sikim hakkında yazdığını söyle. Kucağıma fişkırttığını yazdığını söyle."

"Evet," diye soluyorum, dudaklarım muzip bir gülümsemeyle kıvrılıyor, az önce editörüme gönderdiğim taslağı düşünüyorum. "Yaptığımız tüm o araştırmalar olmasaydı bunu yapamazdım."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye homurdanıyor ve dikkatli bir parmağını yanaklarımın arasındaki yarığa sokarak ağzımın onun adını haykırarak açılmasına neden oluyor. Kendi parmaklarım etime girip çıkıyor, klitorisime nem getiriyor ve sürtünüyor, sürtünüyor. "Ne kadar yakınsın?"

Tek yapabildiğim gevezelik etmek olduğunda, Benny parmaklarımı kenara itiyor ve kadınlığımı hızlı bir şekilde istila etmek için kendi parmaklarıyla değiştiriyor. Sonra serbest elini kullanarak yavaşça arka girişime itiyor, nefesi boğazına girip çıkıyor. İçime soktuğu her santimde, kan tadı alana kadar alt dudağımı daha sert ısıyorum.

Ama acıyla
değil. Zevkle.

Babam tarafından tamamen sahiplenilmek kadar açlık duyduğum başka bir şey yok.

Ve şimdi de öyle yapıyor. Beni bataklıktan çıkmış bir canavar gibi hırpalıyor, homurdanıyor ve iğrenç bir şekilde küfrediyor, testisleri her kaba pompalamada kalçalarımı tokatlıyor. Birbirimize sahibiz. Diğerinin de bunu bildiğinden emin oluyoruz. Benny bir elini boğazıma dolayarak sıkıyor, ben de kaslarımı onun etrafında sıkarak İsa için bağırmasını sağlıyorum. Beni öyle bir şiddetle kavıyor ki, masamız porselen dolaba çarparak gürültüyle sarsılıyor. Eğer Benny yatak odalarını ses geçirmez hale getirecek kadar ileri görüşlü olmasaydı, kızımızı ve oğlumuzu uyandıracak kadar yüksek bir ses.

Nihayet, kör parmakları zevkimle kaplanıyor ve bir çığlık atarak üzerime yığılıyor. Bu gece ilk kez beni doldururken.

Ama sonuncusu değil.

"Aşkım," diye fısıldıyorum beni yukarı taşıırken.

"Meleğim," diye karşılık veriyor. "Hayatımın aşkı."

Beni yatağımızın ortasına yatırıyor, üstüme çıkıyor, ağzı şimdiden açlıkla benimkinin üzerinde geziniyor. "Bana bir krallık verdin." Ürpererek içime giriyor. "Ve işte onu yönetme sebebim."

Aşağı uzanarak poposunu ellerimle kavradım ve onu derine ittim. Çok derine. "O zaman beni yönet," diye mırıldanıyorum, gözlerimiz kilitleniyor ve duygu zenginliğine ihanet ediyor. "Beni şimdi ve sonsuza dek yönet."

SON

Daha fazla Jessa Kane ister misin?

Başlıkların tam listesine buradan ulaşabilirsiniz:

<https://www.jessakaneauthor.com>

ŞİMDİ ÇIKTI

Patronu Büyülemek

Teknoloji milyarderi Byron DeWitt'i iki yıldır uzaktan izliyordum. O trajik gecedan beri. Şimdi nihayet onunla tanışma şansım var. Yakın ve kişisel. Yazılım firması için bir Cadılar Bayramı partisi planlamak üzere işe alındım, ama kendimi zor tutuyorum. onun yoğun varlığı. Byron her türlü mutluluğa ve zevke tövbe etti.

ve onun sessiz acısı beni daha da yakınlaştırıyor, saplantımın kadranını yükseltiyor. Ama Byron'ın saplantısının benimkine rakip olmasını hiç beklemiyordum. İhtiyacım olduğunu hiç fark etmediğim şekilde bana hükmetmesini. Gerçekte kim olduğumu ve iki yıl önceki o korkunç akşamda nerede olduğumu öğrendiğinde, tutkulu cehennemimiz gökyüzüne yükselmeye devam edecek mi? Yoksa ihanetle sönecek mi?

Buradan alın:

<https://bit.ly/3BvItWm>

İçindekiler

Başlık	
Sayfa	
İçindekiler	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Sonsöz	